

RØDE ★ GARDE

Nr.4 - 1971

Organ for SUF(ml)

pris kr. 1,-

kamp nytter:

BOIKOTT DE NORMERTE PRØVENE!

Lederen tar i dette nummeret opp de store framgangene i kampen på skolene. Artikkelen peker videre på viktigheten av en riktig ledelse og oppfordrer progressive til å delta i studier i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungstenkning. Side 3.

»LO/AP-ledelsens desperate forsøk på å kneble EEC-motstanden lyktes ikke. De aller fleste samorg.-togene var preget av paroler mot EEC.» Det var motstanden mot EEC som først og fremst satte sitt preg på 1. mai i år. Nærmere 1. mai-reportasjer på side 4 og 5.

Pressedekningen rundt hendelsene på Setermoen leir er nok et eksempel på at borgerlige aviser forvrenger det som hender når soldatene går til kamp for kravene sine. Om det som virkelig skjedde, kan du lese i artikkelen »Hva hendte på Setermoen» på side 13.

BREV & KRITIKK

HVER 14. DAG?

Kamerater!

Er det mulig å skjære sidetallet ned til 8, prisen ned til 0,50 og la Røde Garde komme ut hver 14. dag?

Jeg tror nemlig at et slikt tiltak ville skape en enda mer aktiv holdning til bladet; det ville bli lettere å selge, lese og diskutere, og få oversikt over. Dessuten ville det sikkert få et mer nyhetsmessig preg.

Hvis dette ikke kan settes ut i livet – hvilke motsigelser må vi da løse først?

STYRK ML-PRESSA!

R. D.

Foreløpig er det umulig for Røde Garde å komme ut hver 14. dag. Vi tror heller ikke at et blad på bare 8 sider kan ta opp på en skikkelig måte alle de feltene ungdommen organiserer seg og kjemper på, og samtidig få fram SUF(m-l)s politikk i kampen. Det ville da måtte bli et «spesialblad» som tok opp ett enkelt område hver gang, skoleelever en gang, studenter neste, så soldater osv., men på den måten ville det bare interessere en liten del av ungdommen hver gang.

En annen ting er at trykkeriet ikke har så stor kapasitet enda at det kan la seg gjennomføre. Salget ute i lokallagene må også bli enda bedre om Røde Garde skulle komme ut så ofte som du foreslår.

Ellers peker du på noe viktig når du tar opp prisen og at Røde Garde skal få et mer nyhetsmessig preg. Vi skal heretter la bladet være på 20–28 sider, slik at et ordinært nummer aldri skal koste mer enn en krone. Vi skal samtidig bestrebe oss på å komme ut oftere og mer regelmessig.

Red.

FRA SOSIALSKOLEN I TRONDHEIM

Et eventuelt EEC-medlemskap betyr at konkurransen bedriftene imellom øker. Dette resulterer i at små bedrifter ruineres og at effektiv og rasjonell utnyttelse av arbeidskraften prioriteres på bekostning av menneskelig trivsel. Alt synes å gå ut på å legge forholdene enda bedre til rette for de store konsernene.

Vi ser allerede i dag denne tendensen i norsk politikk: Jordbruk og fiskerinæringene er i en utvikling med overgang til større bruk og båter. Dette medfører at stadig flere jordbrukere og fiskere må gi opp å arbeide som selvstendige næringsdrivende, og flere og flere må flytte fra hjemstedene og ta arbeid i industristrøk hvor det oftest allerede er

trivsel- og taper-problemer nok.

Det frie arbeidsmarked krever at arbeiderne flytter dit de enkelte industrigrenene finner det mest lønnsomt å drive industri, og ikke utfra deres eget ønske om arbeidsplassering. Vi mener at dette vil i første omgang skape arbeidsledighet for mange eldre arbeidstakere idet konkurransen om arbeidsplassene skjerpes. For den yngre arbeidskraften vil dette i alle fall resultere i omskolering til mer prioriterte næringsgrener.

Sosialskolestudentene samlet til allmanna-møte tirsdag 4. mai 1971, krever derfor at staten avbryter forhandlingene straks fordi et eventuelt medlemskap bare vil bety dårligere forhold for store masser av den norske befolkningen i et fellesskap som så lite har tilgodesett de menneskelige behov.

FELLESUTTALELSE

Representanter for de som har meldt seg ut av laga i Helgeland AUF har vært samlet søndag 25. april og drøftet situasjonen etter at 44 medlemmer har meldt seg ut av organisasjonen. Etter at Grubhei, Selfors og Nesna AUL er lagt ned og en del har meldt seg ut av Mosjøen AUL, er det klart at AUF's aktivitet på Helgeland er smuldrert helt opp. De aktive klassebevisste folkene har trukket seg ut, de som har drevet laga framover deltar ikke lenger i arbeidet.

Utmeldelsene kommer som et resultat av at AUF fullstendig har utartet til en reformistisk organisasjon som overhodet ikke kan tjene kampen som arbeidere, skoleelever og hele folket må føre. Det arbeidsfolk må rette kampen mot i dag er hovedframstøta fra monopolkapitalen. Monopolkapitalen arbeider desperat for å få Norge med i EEC, og vi ser hvordan disse bestrebelsene gir seg konkrete utslag gjennom dyrtidsutviklinga. Man forsøker å presse lønningene ned på EEC-nivå, man forsøker å tilpasse det norske skolesystem til det som gjennomføres i EEC osv.

RETTINGER TIL KINA-NUMMERET

Ved arbeidet med Kina-nummeret, RG nr. 2/71, var det sneket seg inn en del feil, og siden rettinger ikke er nådd ut til alle, gjengir vi dem her:

s. 2, sp. 4, 5 linjer nedenfra: står «skriftspråket», skal være «talespråket».

s. 3, sp. 3, 10 linjer nedenfra: står «å innstille forfølgelsen», skal være «å innstille den åpne forfølgelsen».

s. 5, sp. 1, i avsn. »1926–27»: står «(imperialistene)», skal være «(den reaksjonære)».

s. 10, bildeteksten: står «forholdet», skal være «motsigelsen».

s. 11, innled., siste linje: står «3 mindre fabrikker», skal være «13 mindre fabrikker».

s. 11, bildetekst til venstre: står «konstruert», skal være «produsert».

s. 20, innled., siste linje: står «folkeskolen», skal være «skolen».

s. 30, sp. 1, 10 linjer nedenfra: står «300 000», skal være «30 000».

I denne, såvel som den langsiktige kampen for et sosialistisk samfunn har AUF vist seg å være ubrukbar. Vi vil derfor sette alle våre krefter inn for å være med i skapinga av et marxist-leninistisk parti i Norge. Hele historien viser at arbeiderklassen trenger et parti som bygger på et marxist-leninistisk grunnlag. Uten en riktig ledelse kan aldri arbeiderklassens kamp vinne fram.

(Noe forkortet).

SPØRSMÅL TIL KINA-NUMMERET

Vi har fått spørsmål om karakterystemet i Kina og om hvordan de kristne har det der. Til dette bladet går i trykken har vi ikke fått undersøkt det, men vi skal svare i neste nummer.

red.

FRANKRIKE forts. fra s. 12

tok oppgaven med en fasthet og et mot som vekket beundring.

På den andre siden, politistyrkene med gassgranat-geværer, pistoler, køller, skjold, hjelmer og lærstøvler. Få som så dette vil glemme denne konfrontasjonen mellom tenåringer som kjemper for rettferd mot borgerlig »rett» og politiet rustet til masse mord på ungdommen hvis regjeringen skulle gi ordre om det.

På grunn av dette massive presset, ble Guiot frikjent, og han uttalte: «Jeg har fått innblikk i forhold jeg tidligere ikke visste noe om, og som jeg ikke lenger kan stille meg uinteressert overfor». Massenes bevissthet hadde kanskje gjort et enda større sprang framover.

KAMPEN FORTSETTER

Undertrykkelsen er ikke blitt mindre: En rekke skoleelever er blitt utvist for å ha deltatt i organiseringen av sympatibevegelsen eller for annen militant politisk virksomhet. Ved nesten alle skoler mangler elevene rett til å klistre opp plakater, skrive usensurert i skoleavisene eller avholde møter. De som skjøt Richard er ikke dømt, les Brigades speciales er ikke oppløst. Skoleelevene forsøker å styrke de aksjonskomiteene som ble dannet, og føre fram agitasjon og aksjoner for krav som:

Kamp mot opprørspolitiet, demonstrasjonsfrihet, yttringsfrihet i skolene.

Kamp mot utvisninger, gjeninntakelse av alle utviste.

Møtelokaler og samlingssteder for ungdom, bedre gymnastikksaler osv.

Eksemenssystemet og konkurransejaget blir også litt etter litt tatt opp. Like før påske var det en pike i Nord-Frankrike som helte bensin over seg og brant seg i hjel midt i skolegården i protest mot og redsel for eksamen. Fler og fler blir klar over at slikt ikke er «ubalanserte individers handlinger», men et resultat av et samfunnsystem som bare borgerskapet profiterer på og som de tvinger på oss andre. Slike tragedier er i virkeligheten hele borgerskapets forbrytelser.

LEDER: STOR FRAMGANG I SKOLEELEVENS KAMP I

Kampen mot rasjonaliseringa har vært konsentrert rundt parolene »Boikott de normerte prøvene» og »Nei til det nye karaktersystemet». I begynnelsen var kampformen naturlig nok lite utviklet. Vi var på resolusjonsstadiet.

Svolvær-elevenes streik fikk kampen opp på et høyere nivå. Den ble en mektig inspirasjon og elevene forsto i større grad at kun konkrete aksjoner kan skape det nødvendige politiske press på myndighetene. Vi fikk et nytt sprang i forbindelse med demonstrasjonen 12. mars. Her er det to saker vi bør merke oss. For det første at demonstrasjonen hadde et klart anti-kapitalistisk grunnlag, den var en demonstrasjon rettet mot staten og stor-kapitalen, kreftene bak rasjonaliseringa. Det andre er demonstrasjonens masseoppslutning på dette politiske grunnlaget.

Det foreløpige høydepunktet i kampen dette året var den vellykte boikotten av normerte prøver i 8. klasse i slutten av april. Den politiske linja ble for første gang konkret handling.

Det er andre viktige ting vi også skal merke oss i utviklingen av elevbevegelsen. Gjennom kampene, og spesielt boikotten, viste det seg at enhet lærere-elever var en virkelig ting. På hver eneste skole hvor det var noen form for aksjon, sto det alltid fram lærere som solidarisererte seg med elevene. Den videre kampen mot rasjonaliseringa vil sveise elevene og lærerne enda fastere sammen.

FELLES FIENDE — FELLES KAMP

Parolen »enhet studenter—elever» er blitt fylt med konkret innhold. Vi hadde felles demonstrasjon 12. mars. Sammen sendte vi også kravene til regjeringa.

Innlegg til bladet, kritikk o. l. sendes til: Røde Garde, Fyrstikkallen 19, Oslo 6. Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

Videre har vi sett en styrking av elevenes forståelse for nødvendigheten av felles kamp med arbeiderklassen og resten av folket. Konkret kom dette til uttrykk gjennom Katta-elevenes støtte til Sporveisarbeidernes streik og Horten-elevenes støtte til streiken på Horten verft. Utsiktene for kampfelleskapet er gunstig da vi i dag ser at fler og fler skoleelever slutter opp om kampen mot EEC og dyrtid. En bedre og forsterket innsats fra skoleelevens side i kampen mot EEC må til for å gjøre enheten med arbeiderklassen sterkere og bedre.

Skoleelevens kampvilje og vilje til enhet med resten av folket har skremt fienden vår og gjort ham desperat. Statens forsøk på å erklære kampen »ulovlig» viser dette. Svaret på alle reaksjoner og udemokratiske tiltak mot lærere og elever må ikke bli at vi bøyer unna, men tvert om forsterker innsatsen og står mer enhetlig enn tidligere.

Kampen mot rasjonaliseringa vil vokse i bredde, flere lærere og elever vil slutte seg til de aktive rekker. Mao Tsetung sier: »Utallige kjennsgjæringer viser at en rettfærdig sak får sterk støtte». Framgangen i kampen vil fortsette dersom feilaktige tendenser i elevbevegelsen blir bekjempet: Tendenser som viser en undervurdering av elevenes politiske forståelse for kampen må avvises. Kampen må føres mot tendenser til å overse behovet for fast organisering. Elevene trenger skikkelig organisering, målet må bli å bygge opp en slagkraftig interesseorganisasjon. Kampen må føres mot tendenser til en overvurdering av skolemyndighetenes styrke. Vel er fienden sterk, men mot en enhetlig og kampvillig elevmasse vil han på lengre sikt komme til kort. Alle forsøk på å isolere elevenes kamp fra resten av folkets kamp må slås tilbake.

KAMPEN FRAMOVER

Neste år kan vi vente oss nye listige og sterke angrep fra skolemyndighetene og monopolkapitalen. Vi må forberede oss på dette. Hvilke krav stiller dette til oss i

sommerferien? — Vi må studere erfaringene som er gjort og se hvilke feil som er begått slik at en kan unngå å gjøre dem om igjen til høsten. Sommerferien må brukes til å studere og konsolidere det politiske grunnlaget — bygge opp kjerner av anti-kapitalistiske aktivister som kan lede an i kampene til høsten. Arbeidet må planlegges godt.

Marxist-leninistene var de første som foretok et grundig studium av det norske skoleverket og fastslo at de normerte prøvene og det nye karaktersystemet var hovedangrepene mot elevene og lærerne i dag. De fleste marxist-leninistene har også siden vært med på å lede kampen mot rasjonaliseringa.

Analysen ble riktig fordi marxist-leninistene ved hjelp av den samfunnsanalysen som Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao har utviklet satte skolen inn i den rette sammenhengen i samfunnet. Ved å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, lære av arbeiderklassens tidligere erfaringer, er også marxist-leninistene i stand til å lede kampen på en riktig måte.

Når kampen på skolene utvikler seg, blir det behov for stadig flere marxist-leninister, folk som behersker den revolusjonære teorien. Vi oppfordrer progressive elever til å ta kontakt med marxist-leninistene på stedet og i løpet av sommeren delta i studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. En god anledning for folk som vil vite mer om revolusjonær teori og praksis er også Rød Front-sommerleirene. (Se for øvrig notis om sommerleiren på s.6).

Sammen med resten av det arbeidende folket skal vi seire i kampen mot staten og monopolkapitalen. Det kreves imidlertid et langvarig, tålmodig og systematisk arbeid. Det viktigste nå for elevbevegelsen er å konsolidere det anti-kapitalistiske grunnlaget for kampen, skape kjerner av aktivister og fostre stadig nye marxist-leninister slik at vi på en stadig bedre måte kan føre kampen mot monopolkapitalen og for sosialismen!

STORE FRAMGANGER FOR

Rød Arbeiderfront 1. mai i år viste tydelig at folket her i landet blir mer og mer klar over at deres fundamentale livsinteresser er truet av monopolkapitalen og dens lakeier LO/AP-ledelsens EEC-ramstøt.

Oppslutningen om demonstrasjonene og arrangementene viser at motstanden mot økende økonomisk utbytting vokser, at flere og flere forstår hvordan kampen må organiseres og føres for at den skal lykkes.

Framgangen fra i fjor er enorm. I år var det Rød Arbeiderfront-arrangementer 60 steder i landet med stands, løpesedler og åpne møter. Det var demonstrasjoner på 20 av stedene. I fjor var det Rød Arbeiderfront-arrangementer på i alt 20 steder.

HVORFOR FRAMGANGEN?

Siden i fjor har angrepene på folkets livsvilkår blitt stadig kraftigere. Alle grupper av det arbeidende folket, soldater, skoleelever og studenter blir rammet. Derfor var også brennpunktet i Rød Arbeiderfront-demonstrasjonene i år kampen mot EEC og de tiltakene monopolborgerskapet og staten setter i verk for å forberede seg til medlemskap – dyrtida.

Den store oppslutningen om Rød Arbeiderfront viser at parolene

KAMP MOT EEC OG DYRTID

KAMP MOT MONOPOLKAPITALEN

KAMP MOT USA-IMPERIALISMEN

OG ALLE DENS LAKEIER

KAMP MOT KLASSESAMARBEID

– det politiske grunnlaget for enhetsfronten var riktig. Parolene tok opp nettopp de problemene som folk merker sterkest. Demonstrasjonene samlet motstanden mot statens og monopolkapitalens politikk på et riktig grunnlag for den videre kampen.

1. mai i Moss var preget av Rød Arbeiderfront. SUF(m-l) hadde to stands, Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid og FNL-gruppa hadde en stand hver. 200 sluttet seg til demonstrasjonstoget og over 400 kom på møtet umiddelbart etterpå. Rød Arbeiderfront tok opp lokale paroler, deriblant skoleelevenes kamp mot rasjonalisering i skolen. Dette var særlig aktuelt fordi ungsomsskoleelevene i Moss har gjennomført en vellykt aksjon mot de normerte prøvene.

På Slemmestad arrangerte SUF(m-l), Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid og FNL-gruppa Rød Arbeiderfront 1. mai. Fra klokka 7 om morgenen var det stand, og salget gikk bra. Demonstrasjonen seinere på dagen samlet 80. Medlemmer av forskjellige musikkorps var også med, de hadde øvd Internasjonalesen og andre arbeidermarsjer. Etter toget var det appell med 250–300 entusiastiske tilhørere. I samorg.-toget gikk det 50, og Oftedal fra AP holdt en lang tale som stort sett dreide seg om at det var pent om våren.

SOSIALDEMOKRATENE

LO/AP-ledelsens desperate forsøk på å kneble EEC-motstanden lyktes ikke. De aller fleste samorg.-togene var preget av paroler mot EEC. Dette viser at mot-

standen mot EEC virkelig vokser seg sterk, det viser også det store gapet det er mellom medlemmene og pampene i LO og AP. De fagorganisertes tillit til pampene bare synker når pampene fører fram monopolborgerskapets politikk.

I Mosjøen gikk det 35 i Rød Arbeiderfront-toget. Langt flere hørte på Rød Arbeiderfront-talen enn samorg.-talen.

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

SKOLEELEVENE OG 1. MAI

Oppslutningen av skoleelever i Rød Arbeiderfront var stor. I de siste månedene har skoleelever over hele landet gått til organisert kamp mot statens og monopolkapitalens rasjonaliseringstiltak i skolene. Flesteparten av de skoleelevene som gikk i demonstrasjonen, var folk som hadde vært ute i ganske harde kamper for sine interesser.

FORTSETT KAMPEN

1. mai i år viste at motstanden mot EEC vokser, det var den som preget demonstrasjonene til LO/AP, SF/NKP og Rød Arbeiderfront. Kampen mot EEC vil bli langvarig, og det er viktig at den blir organisert på et kampgrunnlag for at den skal bli seierrik. Flere steder i landet har det vært et bra samarbeid mellom forskjellige organisasjoner om 1. mai-arrangementene. Dette samarbeidet må videreutvikles slik at motstanden mot EEC og dyrtida blir slagkraftig.

Marxist-leninistisk parole fra demonstrasjonen i Oslo.

I Tromsø var 150 med i Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen.

noen rapporter

Mange steder var Rød Arbeiderfront-arrangementene større enn de samorg. hadde.

I Svolvær, Tromsø og Bodø var Rød Arbeiderfront størst. I Bodø gikk 100 i demonstrasjon, mens samorg. hadde festmøte med 20 deltakere.

På Notodden samarbeidet AUF, SF og NKP med Rød Arbeiderfront. Det var 250 i demonstrasjonen og 500 på møtet etterpå. Samorg. hadde barnetog og musikkparade. Deres møte samlet 100, men da talen var ferdig var det bare 20 igjen, og en klappet.

I Lillehammer var 80 med i Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen, og torgmøtet etterpå samlet 300. Samorg.-toget besto utelukkende av flaggborg.

På Tingvoll ble det holdt stands og delt ut løpesedler. Samorg.-demonstrasjonen brøt sammen da musikkorpset ikke kom.

I Verdal gikk samorg. og Rød Arbeiderfront sammen. Men da Rød Arbeiderfronts taler skulle snakke, forlot de lokale LO/AP-pampene møtet.

I Ålesund fikk ikke Rød Arbeiderfront polititillatelse til toget, men likevel møtte 30 opp, utemøte med 90 etter toget.

I Oslo, Bergen og Trondheim var også Rød Arbeiderfront-demonstrasjonene de største, og det var en markant framgang fra i fjor. I Oslo var 4600 med, i Bergen 650 og i Trondheim 600.

Fra folkemøtet etter Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen i Oslo.

ANARKISTENE OG RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

I Oslo, Bergen og Trondheim ble anarkistene nektet å gå i Rød Arbeiderfront-demonstrasjonene med svarte faner. En halv times diskusjon med Rød Arbeiderfront-ledelsen på Grønland torg i Oslo om at de godt kunne delta i toget og spre sin propaganda, men uten de svarte fanene, førte ikke fram. Sporveisarbeiderne nektet også å gå i toget om anarkistfanene skulle være med. Det hele endte med at de ble kastet ut av toget.

HVORFOR IKKE SVARTE FANER I EN RØD ARBEIDERFRONT?

Anarkistene hevdet at de støttet alle hovedparolene, at de er anti-kapitalister, derfor skulle de få gå i toget.

For det første. Lederne for denne anarkist-gruppa i Oslo er preget av en borgerlig-individualistisk hasj-ideologi. En av de svarte fanene hadde også en cannabis-plante som »våpen». Det at enkelte anarkist-ledere prøver å innbille progressiv ungdom at paroler som »fri hasj» er noe å bygge en anti-kapitalistisk kamp på, er ei dødslinje som først og sist bare tjener borgerskapet. En slik ideologi kan bare svekke kampen og er stikk i strid med det grunnlaget Rød Arbeiderfront står for.

For det andre. Anarkistene klistret konsekvent sine plakater over Rød Arbeiderfront-plakatene. Plakatene deres viste i tekst og bilder at de framstilte Rød Arbeiderfronts hovedtaler som Hitler. Med andre ord, en rein hets mot fronten.

For det tredje. Oslo Gateavis' 1. mai-nummer setter opp to paroler, kamp mot monopolkapitalen og kamp mot SUF(m-l). En del anarkist-ledere er fanatiske kommunisthatere. Det sier seg sjøl at en enhetsfront der

en av organisasjonenes politikk går ut på å bekjempe og hetse mot andre organisasjoner innafor den samme fronten, ikke kan bli noen enhetsfront som kan rette noe slag mot kapitalen. Den svarte fanen representerer nettopp en sidestilling av kamp mot kapitalen og kamp mot kommunistene.

MARXIST-LENINISTENE OG ANARKISTENE

I utgangspunktet er anarkistenes ideologi helt forskjellig fra SUF(m-l)s. Selv om vi ikke kan operere med anarkismen som en helt enhetlig ideologi, så er det et fundamentalt skille at de tar det enkelte individ som utgangspunkt for massenes frigjøring, mens vi tar kollektivet, hele arbeiderklassen som utgangspunkt.

Utfra dette – hvordan føres så kampen? Marxist-leninistene setter i dag bygginga av det kommunistiske partiet som kortsiktig oppgave, fordi et kommunistisk parti er forutsetningen for en sosialistisk revolusjon. Anarkistene derimot, benekter denne historiske kjensgjerning – »all organisering gjør massene ufrie» – og de bekjemper i praksis organiseringa av kampen mot monopolkapitalen. Deres ideologi, den småborgerlige individualismen, har alltid ført til at anarkistene har falt folkets kamp i ryggen. Både i Oslo og i Trondheim ble anarkister og Ky-gutter, det vil si de mest reaksjonære fascistene, stående sammen og rope taktfaste anti-marxist-leninistiske slagord. En ganske avslørende allianse.

Anarkister er ikke bare den håndfull provokatører og kommunisthatere som stilte opp 1. mai. En del ungdom, blant annet skoleungdom blir tiltrukket av anarkismen på

Anarkistfaner i Oslo 1. mai – i utkanten av plassen der Rød Arbeiderfront hadde møte etter demonstrasjonen.

grunn av dens anti-autoritære og individualistiske ideologi. Spesielt hvis de sjøl er lut lei borgerstatens skoleautoriteter. Men individuelt opprør kan ikke føre fram, kampen må organiseres for å bli slagkraftig. Dette går anarkistene imot, og på den måten bekjemper de sjøl det de sier de står for. Erfaringene fra arbeidernes, soldatenes, studentenes og skoleelevnes kamper det siste året viser nødvendigheten av organisert og enhetlig kamp mot kapitalen. Progressiv ungdom har mye å lære av disse erfaringene.

ORGANISER DEN ANTI-KAPITALISTISKE KAMPEN!

FRAM FOR BYGGINGA AV ET REVOLUSJONÆRT KOMMUNISTISK PARTI!

rød sommer

Også i år blir det arrangert RØD FRONT-sommerleirer. RØD FRONT-leirene var i fjor sommerens samlested for progressiv ungdom fra hele landet. Det samme vil de bli dette året.

Leirprogrammet legger opp til en kombinasjon av revolusjonær teori og praksis. Oppsummeringer og diskusjoner rundt årets hendelser, særlig omkring det som har skjedd i anti-EEC-arbeidet og på skolefronten, vil stå sentralt. Diskusjonene vil legge et godt grunnlag for arbeidet etter sommerferien.

Det daglige leirlivet blir organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper, med demokratiske diskusjoner, kritikk og selvkritikk og deretter konkrete vedtak. Foruten foredrag og diskusjoner blir det selvsagt tid til aktiviteter etter eget initiativ, fysisk fostring osv.

Det blir arrangert fire leirer: VEST-LANDET – siste uka i juli, ØST-LANDET/SØRLANDET – 1.–8. august, TRONDELAG ca. 8.–15. august og

Fra en av Rød Front-sommerleirene i fjor.

Nord-Norge til samme tid. Prisen: ca. 150 kroner.

RØD FRONT-LEIRENE VIL BLI EN STOR SKOLE I REVOLUSJONÆR TEORI OG PRAKSIS, MELD DEG PÅ I DAG!

VELLYKKET BOIKOTT

I uka 19. til 24. april skulle normerte prøver gjennomføres for 8.-klassingene i Oslo. Skolebyråkratene tok feil. Skoleelevene er ikke lenger umælende og passive, men aktive i kampen mot forverringene. Mange elever gikk til boikott og streik som protest mot prøvene.

Motstanden blant lærere og elever har hele tida vært veldig stor: Tallrike resolusjoner er vedtatt. 12. mars demonstrerte ca. 2000 elever og lærere blant annet mot normerte prøver. Gang på gang krevde demonstrasjoner av forskjellig slag svar på kravene. Sist var da en representant for Aksjonskomiteen mot rasjonalisering i skolen var med to studenter på en konferanse med kirke- og undervisningsministeren.

Studentene og skoleelevene kjemper mot samme fiende. På Universitetet fører statens politikk til rasjonalisering og dyrtid. Lån og stipender er små, samtidig som prisene stiger. Da husleiene på studenthyblene økte, gikk mange studenter til husleiestreik. De blir møtt med trusler om utkastelse på samme måten som skoleelevene blir møtt med utvisninger og brev hjem. Studentene støttet skoleelevene ved å nekte å ta møte med statsråden dersom ikke skoleelevene fikk bli med.

På det møtet krevde vi svar på om de normerte prøvene i ungdomsskolen skulle gjennomføres. Fristen var ikke for lang, sånn at vi kunne få litt tid på oss hvis/når svaret ble negativt. Statsråden sa at han ikke kunne trekke tilbake dette «tilbudet» til skolene, og nevnte ingenting om at prøvene skulle gjennomføres en uke før vi trodde.

Det samme har gått igjen på skolene. Ofte fikk elevene vite om prøvene i timen før de skulle ha dem. Staten forsøkte å snikinnføre de normerte prøvene. Det viser at staten begynner å frykte elevenes og lærernes kamp. Det er et godt tegn på framgang i skolekampen.

På tross av at prøvene kom som et sjokk på de fleste, ble de møtt med hard motstand. Elevene og lærerne ville ikke finne seg i hva som helst, og allerede mandag var det spontan boikott mange steder, som f. eks. ca. 60 % på Tveita.

EU (Elevutvalget for Oslo og Omegn) tok et bra standpunkt til boikotten, og delte ut løpesedler som oppfordret til boikott. Denne løpeseddelen var medvirkende til boikotten noen steder. Likevel greide ikke EU å lede boikotten framover eller oppsummere underveis og legge grunnlaget for videre aksjoner. Det har de ikke muligheter til fordi de ikke kjemper på et anti-kapitalistisk grunnlag og fordi de er basert på medlemsskoler og ikke på aktivister i skolekampen.

Mandag ble det holdt mange møter rundt om på skolene. Der ble det oppsummert at boikotten mandag hadde vært spontan og uorganisert. Derfor hadde den som oftest ikke vært enhetlig. Kampen var ikke samordnet. Behovet for organisering kom tydelig fram allerede første dagen i boikotten. På disse møtene kom de fram til at de måtte ha en felles aksjonsform når de skulle kjempe. Derfor ble boikotten mye mer effektiv tirsdag. Dette viser mer enn tydelig hvor nødvendig det er med skikkelig organisering,

og erfaringene fra boikotten peker klart på at det er viktig å arbeide for å opprette en skikkelig og levedyktig interesseorganisasjon for elevene.

Fra streiken på Linnerud.

Den sentrale ledelsen er også viktig. Styret i Aksjonskomiteen mot rasjonalisering i skolen gjorde et forsøk på å lede boikotten. De holdt oversikt over hva som skjedde på skolene hver dag, og sammenfattet dette i løpesedler som ble spredt på en del skoler. De skulle være et senter hvor elevene fra de forskjellige skolene kunne komme og få erfaringer og hjelp til hvordan de skulle fortsette kampen på sin skole. Styret greide ikke helt å fylle oppgaven sin. Også det peker på nødvendigheten av en skikkelig elevfront, med aktive grunnorganisasjoner og et sterkt styre som kjenner situasjonen rundt på skolene og kan lede kampen.

At boikotten ble bedre organisert førte som sagt til bedre resultater seinere i uka. Tirsdag var oppslutningen på Tveita enda større enn på mandag. Resultat: ingen flere normerte prøver. På Ullern var 20 mandag og 50 tirsdag i streik. Onsdag var prøvene valgfrie. Prøvene fra Smestad ble ikke sendt til bedømmelse. På Uranienborg var ca. 70 stykker i boikott mandag. Ca. 30 fortsatte boikotten på tross av trusler fra skoleledelsen. På Ruseløkka boikottet ca. 30 elever. To klasser på Sandaker har boikottet. Flere lærere ville ikke

gi ut prøvene. På Skøyenåsen var ca. 20 % i boikott tirsdag. Mange ble sendt hjem fra skolen og fikk brev hjem om at de lagde uro og bråk i timene. Onsdag slapp de prøvene, men måtte skrive stil om hvorfor de gikk til boikott. Det blir ingen flere normerte prøver på Skøyenåsen. Lærerne er også imot disse prøvene. På mange skoler har aksjonene hatt støtte fra en eller flere av lærerne. Lærerne på Apalløkka, Groruddalen og Bøler nektet å dele ut prøvene.

På Linderud var det spontan boikott mandag og tirsdag. Onsdag gikk hele skolen i full streik i to timer. 9. og 10. klassene støttet opp om 8. klassene og satte seg ned i skolegården sammen med kameratene. Flere lærere var med på streiken. Streiken hadde nesten 100 % oppslutning. Tirsdag var prøvene frivillige. Ingen hadde dem. I tillegg til resultatene rundt omkring på skolene, har Oslo Skolestyre nå vedtatt at normerte prøver

skal være frivillige. Dette vedtaket ble fattet etter boikotten. Vi skal imidlertid ikke stole blindt på dette vedtaket og regne med at de normerte prøvene er stoppet. Oslo Skolestyre har bare begrenset myndighet og vedtaket kan lett omgjøres av departementet eller omgås i de enkelte tilfeller.

Elevene og lærerne har vunnet store seire gjennom boikotten. Etter årevis med resolusjoner og henstillinger fra elevrådene, viser boikotten at bare kamp gir seier. Likevel – dette er bare et skritt på veien. Vi må fortsette å kjempe for å få slutt på all rasjonalisering i skolen. Derfor må vi kjempe mot dem som står bak rasjonalisering og tjener på den. Derfor er det kapitalen vi må bekjempe. Kapitalen vil alltid ha bruk for mye og høyt utdannet arbeidskraft slik at den kan velge og vrake. Samtidig vil den alltid være interessert i at utdanninga går så raskt som mulig slik at den slipper å vente for lenge på arbeidskraften sin. Samtidig sparer staten inn penger som seinere kan brukes som subsidier eller annen hjelp til kapitalen.

Dette var det ikke alle som hadde klart for

Forts. s. 9

NGS TIL KAMP MOT ELEVBEVEGELSEN ?

NGS har alltid vært et haleheng til elevene. Når NGS endelig har tatt riktige standpunkter i skolepolitiske spørsmål, skyldes dette press fra elevene. Dette var tilfelle da elevene før et par år siden kjempet mot udemokratiske reglementer. Det var tilfellet da elevene tok opp kampen mot rasjonaliseringa, det var tilfelle når det gjaldt tilslutning til 12. mars demonstrasjonen der NGS hengte seg på et par dager før den 12.

Nr. 3 av ELEV 70 følger opp denne tradisjonelle linja, en reaksjonær halehengs-politikk. Enkelte artikler er skrevet i rene VG stilen. Kanskje redaktøren har lest notatene fra Creditbanken før han skrev artiklene? Gjennom en kombinasjon av logner og forvrengninger forsøker redaksjonen i ELEV 70 etter beste evne å sverte den progressive elevbevegelsen og splitte elevenes kamp fra andre gruppers f.eks. studentenes, kamp. Samtidig tar NGS frekt til seg æren for oppsvinget i elevkampen.

»NGS er i ferd med å bli en slagkraftig interesseorganisasjon som på en effektiv måte kan legge press der beslutningene fattes i skoleverket» (NGS-formannen).

Dette angrepet på elevbevegelsen viser at NGS-ledelsen forsøker etter beste evne å sabotere den videre utviklingen. NGS-ledelsen forstår at en videreutvikling av kampen på et riktig anti-kapitalistisk grunnlag vil bety døden for organisasjonen.

Marxist-leninistene har alltid hevdet at NGS ikke kan bli en interesseorganisasjon for elevene. Dette viser seg nå klarere enn tidligere å være riktig.

Vi oppfordrer elevene over hele landet til å avvise og bekjempe reaksjonær hets fra NGS-ledelsens side. Dersom den linja ELEV 70 nå har slått inn på, er representativ for NGS' framtidige politikk, bør organisasjonen isoleres helt rundt på skolene slik at den dør bort av seg selv og mister den siste resten av oppslutning fra elevenes side.

ELEV 70

På forhånd var det fastsatt at det skulle være en demonstrasjon på et såkalt "anti-kapitalistisk grunnlag". Dette var vedtatt av en håndplukket forsamling av skoleelever og studenter et par uker i forveien for selve demonstrasjonen. Dette hadde nok svekket deltagelsen noe, men heldigvis var det et overmåte godt framøte. En hadde ikke brydd seg om at demonstrasjonen gikk på et noe diskutabelt grunnlag, men valgt å samle seg om å aksjonere seg mot rasjonaliseringa og standardiserte prøver.

»Elevene har blitt lurt med på et anti-kapitalistisk grunnlag». Dette er innholdet i klipp 1 - »Av en håndplukket forsamling» - Ja, det er riktig, representantene var håndplukket. De var håndplukket av elevene rundt på skolene.

Arrangørene hadde også gjort helomvendig med paroler om på "anti-kapitalistisk" grunnlag, og det var ingen transparenter med slikt innhold.

Logner er det nok av i de her omtalte artiklene. Den som blir presentert i klipp 2 er vel imidlertid den grovste. RØDE GARDE har tidligere brakt fotografier av de antikapitalistiske parolene som ble båret som hovedparoler i toget: BEKJEMP STATENS OG STORKAPITALENS RASJONALISERINGSTILTAK I SKOLEN

Vestre Aker Unge-Høyre hadde på forhånd delt ut løpesedler rundt om på skolene hvor en oppfordret folk til å la være å delta i aksjonen. En hevdet her blandt annet at det virket splittende å arrangere demonstrasjoner på "antikapitalistisk" grunnlag og at aksjonen var sentraldirigert. "Speakeren" prøvde gjentatte ganger å få folk til å slutte seg til at dette var bare bare oppspinn, men fikk dem ikke med seg på det.

I klipp 3 skinner det tydelig gjennom at NGS-ledelsen ikke er villig til å føre kampen på et anti-kapitalistisk grunnlag, sympatien for Vestre Aker Unge Høyre er stor. Unge Høyre har som kjent aldri vært noen forkjempere for elevenes interesser.

1 3

2

Kampen mot normerte prøver er ikke lenger en kamp hvor lærere og elever er sammen, men hvor en helt utenforstående radikal sekt har blandet seg inn for å få støtte til nye tvilsomme tiltak. Det er Faglig studentfronts innblanding i arbeidet en her sikter til.

Klipp 4 og 5 er fra lederen. Det redaktøren først og fremst her søker å oppnå, er å splitte elevenes kamp fra den kampen studentene fører, til tross for at begge gruppene kjemper mot samme fiende. ELEV 70 forsøker til og med å sette grupper av ungdom under utdanning opp mot hverandre og snakker om »privilegerte studenter». Konsekvensen av det synet som her blir lagt fram er at studentenes kamp er usolidarisk i forhold til f.eks. yrkesskoleelevene. Ingen andre enn dem som har det dårligst skal ha lov til å kjempe mot tiltak som gjør situasjonen verre. Likheten med VG's hets er iøynefallende.

4

5

Sogn-Kringsjø er de beste studenthybelbyene i hele Oslo. De som bor der må betegnes for privilegerte i forhold til hvordan andre utdanningssøkende innlosjeres. En lærling for eksempel, må kaste seg ut på et fra før meget stramt hybelmarked, eller ta til takke med en gammel rønne kommunen har som losjested for lærlinger og yrkesskoleelever om det er plass der. Det faller en underlig at Faglig studentfront (SUF) som kjemper for at arbeiderne skal reise seg til kamp mot kapitalismen og klasseprivilegier, under deres ledelse, bejatter seg mer med hvordan privilegerte studenter har det og kjemper for deres privilegier. De lever i den sjuende himmel i forhold til andre utdanningssøkende.

OM NORMERTE PRØVER

De normerte prøvene er et klart rasjonaliseringsiltak. Utgiftene til avsluttende eksamen i gymnaset og ungdomsskolen er en av de største postene på skolemyndighetenes budsjett. Ved å sende sentralt lagete prøver flere ganger i året, kan eksamen og det store apparatet det fører med seg etter hvert avskaffes. Det er mye billigere og mer praktisk å avvikle normerte prøver. De lages og rettes sentralt ved hjelp av datamaskiner og utgiftene til sensorer og eksamensvakter forsvinner. Dessuten kan de teste elevenes «kunnskaper» på en mer nøyaktig måte. Karakterene blir til større hjelp for næringslivet når de skal plukke ut «kvalifiserte» folk. De normerte prøvene skal lage en landsgyldig norm (normalfordeling). En viss prosent elever skal ha hver karakter.

De normerte og standardiserte prøvene er utformet som et avkryssingsskjema. Svaret er formulert på forhånd, og vi skal fylle inn ja/nei eller krysse av det riktige. Prøven gir derfor liten plass for selvstendig tenkning og formulering av problemstillinger.

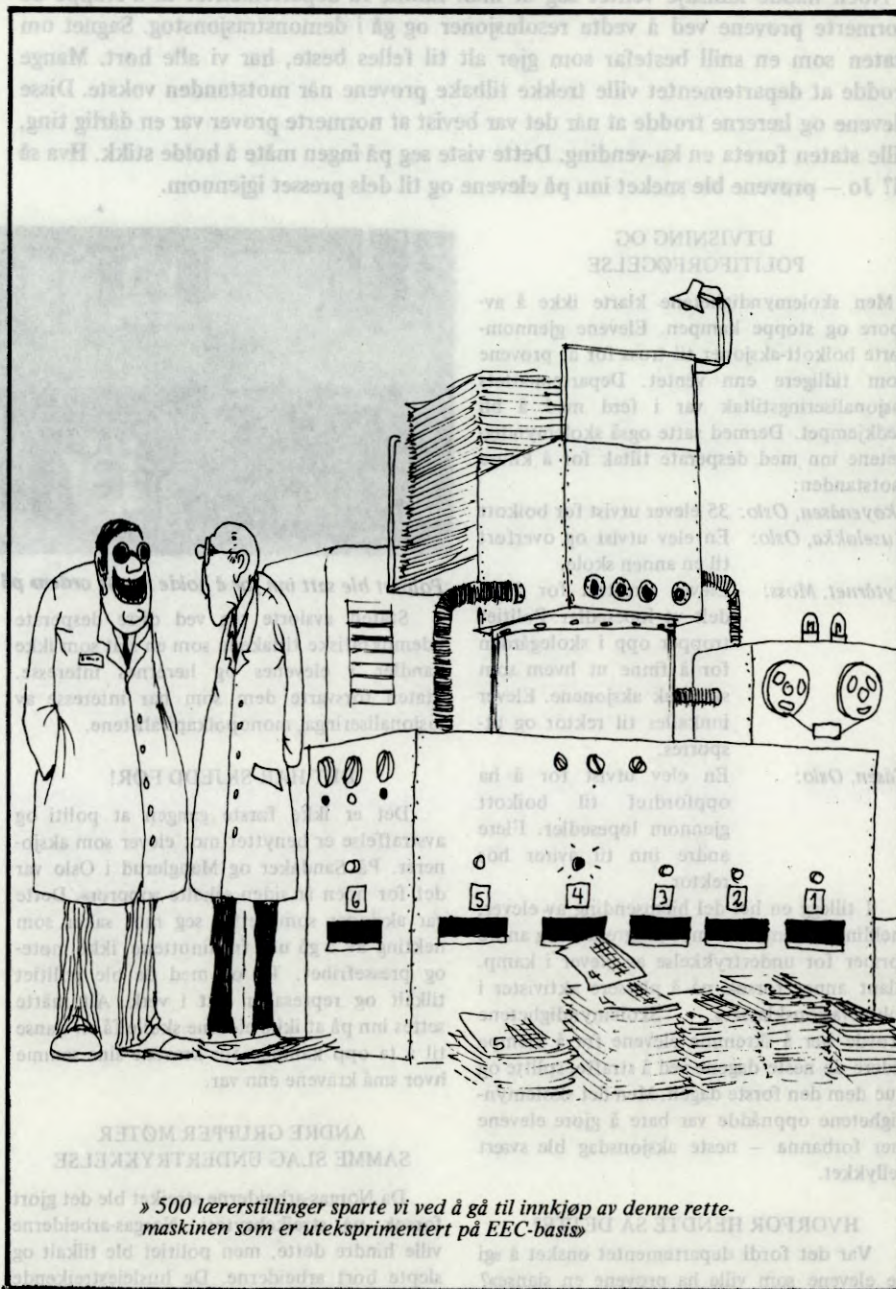
Følger:

1. **Økt arbeidspress** for elever og lærere. Vi er nødt til å følge pensumplanen slavisk gjennom hele året. Vi kan aldri vite når en slik prøve kommer og må derfor alltid være a jour med pensum. Eksamenspresset blir med andre ord flyttet over til resten av året også.

2. **Økt konkurranse** på grunn av normalfordelingen som fører med seg at når en gruppe arbeider seg opp på landsbasis, må en annen gruppe rykke tilsvarende ned. Vi må altså slite hardere for å holde oss på det samme nivået som før.

3. **Ensretting av undervisningen.** Med prøvene blir det ikke plass for et selvstendig opplegg av pensum eller tempo. Denne avgjørelsen flyttes til skolemyndighetene. Skolemyndighetene kan også bestemme hva som er sant og objektivt (i og med prøvens form). Denne avgjørelsen hadde læreren og i noen tilfelle elevene, før i tida.

Prøvene representerer altså en klar forverring av arbeidsforholdene i skolen. Bare ved omfattende boikotter og streikeaksjoner kan vi stanse dem.

VELLYKKET BOIKOTT forts. fra s. 7

seg under boikotten. De normerte prøvene ble sett på som en sak for seg, isolert fra resten av samfunnet. Det er greit nok at boikotten på de fleste steder ikke kunne skje på et anti-kapitalistisk grunnlag. Da ville aksjonen bli for snever. Likevel må propagandaen komme ut, ellers vil kampen dø hen etter hver enkelt aksjon. Vi vil ikke kunne ha noen linje for kampen, og trekke erfaringer, når vi ser hvert enkelt tiltak som en sak for seg uten sammenheng. Boikotten og streikene har ført

til store resultater og er et langt skritt framover i skolekampen.

Boikotten og streikene har i praksis vist enheten mellom lærere og elever og vist nødvendigheten og riktigheten av hard kamp. Ca. 2. juni er det planlagt nye prøver. La oss da vise skolebyråkratene at vi ikke gir oss. Full boikott!

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogate 11, Oslo 2

»HVEM FRYKTER HVEM?«

Noen hadde kanskje ventet seg at man kunne få departementet til å stoppe de normerte prøvene ved å vedta resolusjoner og gå i demonstrasjonstog. Sagnet om staten som en snill bestefar som gjør alt til felles beste, har vi alle hørt. Mange trodde at departementet ville trekke tilbake prøvene når motstanden vokste. Disse elevene og lærerne trodde at når det var bevist at normerte prøver var en dårlig ting, ville staten foreta en ku-vending. Dette viste seg på ingen måte å holde stikk. Hva så vi? Jo — prøvene ble sneket inn på elevene og til dels presset igjennom.

UTVISNING OG POLITIFORFØGELSE

Men skolemyndighetene klarte ikke å avspore og stoppe kampen. Elevene gjennomførte boikott-aksjoner til tross for at prøvene kom tidligere enn ventet. Departementets rasjonaliseringstiltak var i ferd med å bli nedkjempet. Dermed satte også skolemyndighetene inn med desperate tiltak for å knuse motstanden:

Skøyenåsen, Oslo: 35 elever utvist for boikott
Ruseløkka, Oslo: En elev utvist og overført til en annen skole.

Bytårnet, Moss: Elever arrestert for å ha delt ut løpesedler. Politiet tropper opp i skolegården for å finne ut hvem som står bak aksjonene. Elever innkalles til rektor og utspørres.

Tåsen, Oslo: En elev utvist for å ha oppfordret til boikott gjennom løpesedler. Flere andre inn til avhør hos rektor.

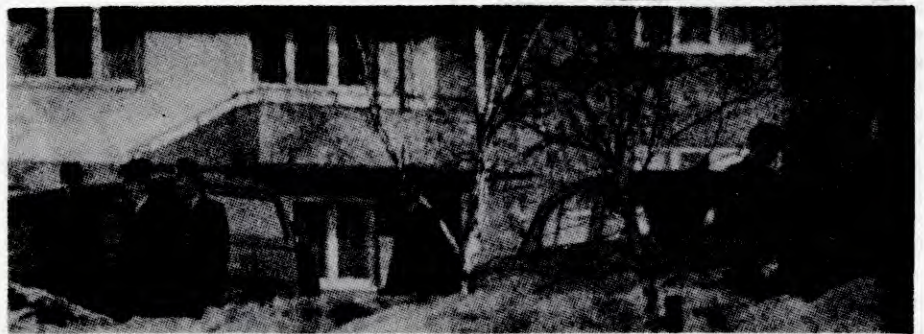
I tillegg en hel del hjemsending av elever, meldinger hjem, hets mot progressive og andre former for undertrykkelse av elever i kamp. Blant annet forsøk på å plassere aktivister i »observasjonsklasser». Skolemyndighetene prøvde her å skremme elevene fra å kjempe videre de neste dagene ved å straffe, splitte og kue dem den første dagen. Men det skolemyndighetene oppnådde var bare å gjøre elevene mer forbanna — neste aksjonsdag ble svært vellykket.

HVORFOR HENDTE SÅ DETTE?

Var det fordi departementet ønsket å »gi de elevene som ville ha prøvene en sjanse»? Eller fordi det står i reglementet at det er forbudt å kjempe for kravene. Nei — det var fordi staten for enhver pris ønsket og fortsatt ønsker å gjennomføre prøvene og fortsette rasjonaliseringa i skoleverket.

Like før politiet går til angrep på Norgas-arbeiderne

Politiet ble satt inn for å holde «ro og orden» på Sandaker skole i 1969

Staten avslørte seg ved disse desperate udemokratiske tiltakene som en stat som ikke handler i elevenes og lærernes interesse. Staten forsvarte dem som har interesse av rasjonaliseringa, monopolkapitalistene.

DET HAR SKJEDD FØR!

Det er ikke første gangen at politi og avstraffelse er benyttet mot elever som aksjonere. På Sandaker og Manglerud i Oslo var det for noen år siden såkalte »opprør». Dette var aksjoner som rettet seg mot saker som nekting av å gå ut i friminuttene, ikke møte- og pressefrihet. Til og med da ble politiet tilkalt og represalier satt i verk. Alt måtte settes inn på at ikke elevene skulle få en sjanse til å ta opp kampen for kravene sine samme hvor små kravene enn var.

ANDRE GRUPPER MØTER SAMME SLAG UNDERTRYKKELSE

Da Norgas-arbeiderne streiket ble det gjort forsøk på streikebryteri. Norgas-arbeiderne ville hindre dette, men politiet ble tilkalt og slepte bort arbeiderne. De husleiestreikende studentene har blitt truet med å bli satt på gata. Arbeidere som er progressive, har ofte fått sparken.

Det er altså ikke bare skoleelever som blir undertrykt dersom de reiser kampen. Alle

grupper av folket som truer monopolkapitalens herredømme, blir møtt med slike udemokratiske tiltak. Det er ingen tilfeldighet at politi og utvisninger benyttes, men et klart utslag av statens arbeid i monopolkapitalens tjeneste.

»HVEM FRYKTER HVEM?«

Nettopp fordi skolemyndighetene og staten frykter elevene, blir elevene utsatt for represalier. Vi har likevel på lengre sikt ingen ting å frykte. »Hvem frykter hvem i verden i dag?» spør Mao Tsetung. — Jo, det er imperialistene som frykter verdens folks revolusjo-

nære kamp. Dersom vi står sterkt samlet har vi lite å frykte fra skolemyndighetene og staten. Ikke en eneste elev fikk straff, da flesteparten av elevene og en del lærere på Linderud skole streiket mot de normerte prøvene.

Solidariteten med andre grupper er viktig når det gjelder å hindre undertrykkelsen. Dette ble bevist under streiken ved Oslo Sporveier i fjor. Da ble to elever utvist på »Katta» i Oslo for å drive støttearbeid til streiken. Sporveiarbeiderne tok dette opp med en gang og forlangte at de to skulle tas inn på skolen igjen, noe som ga øyeblikkelige resultater.

KAMP MOT UDEMOKRATISKE SKOLEREGLEMENTER

For at vi skal kunne føre en effektiv kamp mot rasjonaliseringa, må vi ta opp kampen mot lover og reglementer som hindrer oss i å aksjonere. Vi må bekjempe alle elev- og lærerfiendtlige paragrafer. Dette vil bli viktig å ta opp ettersom kampen på skolen stadig utvikler seg i bredde og styrke.

FRAMOVER TIL NYE SEIRE!

Vi kan ikke oppnå varige forbedringer i det kapitalistiske samfunnet. For at alle udemokratiske skolereglementer og arbeiderfiendtlige lover skal kunne bli avskaffet, må folket selv lage lovene. Så lenge monopolkapitalistene råder, må vi kjempe for alt vi vil oppnå. Vi får ingen ting gratis, bare kamp kan gi oss midlertidige seire. Men fordi det er folket som er sterkest, vil vi seire på lengre sikt, kaste av oss kapitalistenes herredømme og opprette vårt eget — folkets herredømme.

KAMP MOT STATENS OG MONOPOLKAPITALENS UDEMOKRATISKE TILTAK!

KAMP MOT UDEMOKRATISKE LOVER OG REGLEMENTER!

FORTSATT KAMP — DET NYTTET!

Fram for handlekraftige interesseorganisasjoner

En parole i Rød Arbeiderfronts 1. mai-tog i Oslo var: «Fram for handlekraftige arbeiderkomiteer mot EEC og dyrtid!» Et stort flertall av det norske folk er mot EEC og for å hindre et medlemskap er det nødvendig at folket *organiserer seg* og kjemper hardt mot de EEC-forberedende tiltakene som rammer oss allerede nå. Handlekraftige arbeiderkomiteer kan stå i ledelsen for denne kampen.

Vi skolelever er også utsatt for harde angrep. Skolen rasjonaliseres og effektiviseres i stor stil. Det har reist seg sterk motstand mot dette blant elever og lærere, og etter hvert som kampen har utviklet seg har behovet for handlekraftige *interesseorganisasjoner* meldt seg. Dette viste seg konkret ved ungdomsskoleelevens boikott av de normerte prøvene omkring 20. april. På de skolene der de aktive elevene hadde en kraftig organisasjon, ble boikotten mest vellykt. De kunne forberede, lede og oppsummere aksjonen. På de fleste av disse skolene ble aksjonene så slagkraftige at prøvene ble midlertidig stanset. Der elevene ikke hadde en interesseorganisasjon eller aksjonskomite mot normerte prøver, ble boikotten spontan og det var lettere for skoleledelsen å slå den tilbake og komme med represalier og trusler. Elevrådene som skal «tjene» elevenes interesser, var helt maktesløse da den uventede prøven kom. De kan ikke gjennomføre kampoppgaver da de er bundet av skolens reglement og heller ikke kan mobilisere noe stort antall elever.

Demonstrasjonen 12. mars, Stortingsaksjonen og boikotten i ungdomsskolen – alt peker mot at skoleelevene trenger interesseorganisasjoner som kan gi kampen en mer varig karakter; få oss til å se linjene framover og ikke bare lage tilfeldige og spredte aksjoner. Vi kan heller ikke vente at kapitalen gir opp å rasjonalisere skolen selv om skolestyret i Oslo er blitt presset (ved elevenes kamp) til et vedtak som gjør de normerte prøvene frivillige. Så lenge vårt samfunnssystem eksisterer vil kapitalens angrep på skolen fortsette. Derfor må vi bygge opp *varige* kamporganisasjoner som kan hjelpe oss til å forsvare oss mot og slå tilbake disse angrepene.

I fjor ble det opprettet interesseorganisasjoner på en del skoler. Disse døde imidlertid snart bort. Grunnen var at de bare førte en isolert kamp mot reglementet (røykeforbud, plakatsbybud osv.) Det var *skoleledelsen* som var den store stygge ulven og det var interesseorganisasjonens oppgave å «finne på» saker å mobilisere elevene til kamp på. I år har kampen derimot utviklet seg til å bli en anti-kapitalistisk kamp. Vi skjønner hvem som

står bak og tjener på 5 dagers-uka, normerte prøver og for små bevilgninger til skolen. Derfor retter vi slagene mot disse kreftene: kapitalen. På den måten har vi også oppnådd resultater (skolestyrevedtak). Vi vet fra EEC-kampen at det er nødvendig med *kamp*; at vi ikke kan stole på at noen folkeavstemning kan holde oss utenfor EEC. Allerede nå tilpasses Norges økonomi til EEC-landenes. Dette kan ikke stoppes ved en avstemning eller et vedtak.

Det er de samme kreftene vi står overfor i skolekampen og vi har sett at myndighetene, som administrerer etter kapitalens behov, ikke tar hensyn til våre krav, resolusjoner eller forhandlinger. Det eneste som nytter er å sette makt bak kravene, dvs. gå til aktiv kamp, demonstrasjoner, streiker, boikotter. Interesseorganisasjonens linje må derfor være en anti-kapitalistisk kamplinje.

Vi er ikke bare utsatt for den *norske* monopolkapitalens rasjonalisering. Vi er også utsatt for angrep fra den *internasjonale* monopolkapitalen, som er ivrig på å få Norge med i EEC. Dette merker vi ved at rasjonaliseringa intensiveres nå like før et eventuelt medlemskap. Vårt skolesystem blir mer og mer tilpasset EEC-landenes (se forrige nummer om normerte prøver i Nederland). Dyrtida merker vi ved høyere priser på det vi kjøper (i realiteten, mindre lommepenger), våre foreldres slunkne pengepunger og økonomiske bekymringer. Interesseorganisasjonene må ikke vike unna for å ta opp EEC's sammenheng med skolekampen. Ved å diskutere seg fram til en klar linje i dette spørsmålet, og så føre ut denne linja, kan interesseorganisasjonen også delta i kampen mot EEC og dyrtid og slå tilbake den internasjonale kapitalens angrep på det norske skoleverket.

En interesseorganisasjon blir ikke til på skrivebordet. Den er heller ikke en bra og ledende organisasjon så snart den er opprettet. Det er bare gjennom kampen at en interesseorganisasjon kan utvikle seg til å bli et tjenlig redskap. Etter hvert som vi får erfaringer i kampen, kan vi oppsummere disse og legge planer for interesseorganisasjonens videre arbeid. Dette vil ikke si at vi bare planlegger det tekniske opplegget for f.eks. en aksjon. Det vil si at interesseorganisasjonen gjennomfører grundige studier for å lede an i kampen på en skikkelig måte. Studier på hva den anti-kapitalistiske linja betyr, hvordan vi skal føre kamp mot EEC osv. Bare ved slike studier kan interesseorganisasjonens medlemmer få en *politisk* forståelse for hva de driver med og skolekampen blir da mer slagkraftig. Utvikling av en ledende interesseorganisasjon må vi sette som et mål vi skal oppnå gjennom kampen. Dette kan vi gjøre ved at vi allerede i *sommer* begynner å planlegge skolekampen til høsten. Vi kan være sikre på at kapitalistene

ikke slapper av om sommeren og at vi får nye og lure rasjonaliseringstiltak til høsten.

Vi skoleelever har enda få erfaringer med interesseorganisasjoner. Det er derfor viktig at elever som har begynt å arbeide med slike organisasjoner skriver til Røde Garde slik at andre elever kan dra nytte av dette og bringe kampen på deres egen skole et skritt framover. Erfaringer fra andre grupper som også benytter interesseorganisasjoner og enhetsfronter i sin kamp kan hjelpe oss. Kontakt studenter og arbeidsfolk i sommer og lær av dem. Bruk egne erfaringer i tillegg til disse.

Undervisningen i EEC skal harmoniseres

Brussel, torsdag.
(NTBs korrespondent)

Fellesmarkedet vil nå forsøke å harmonisere og koordinere medlemslandenes undervisning. For første gang samles de seks lands undervisningsministre til et møte i Brussel 25. mai for å drøfte mulighetene for integrasjon også på undervisningsområdet.

Klippet ovenfor er hentet fra Arbeiderbladet 23/4. Innholdet bekrefter det vi har visst lenge, EEC-landenes utdanningsystemer skal tilpasses hverandre slik at det blir mulig å praktisere systemet med «fritt» arbeidsmarked. Dersom Norge kommer inn i EEC må også skoleverket vårt tilpasses EEC-landenes, dvs. at rasjonaliseringa blir drevet enda hardere.

FRANKRIKE SKOLEELEVER TAR OPP KAMPEN

DER DET ER UNDERTRYKKELSE, DER ER DET MOTSTAND

— Mao Tsetung —

Borgerstaten har ikke sittet med hendene i fanget under det siste oppsvinget i elevenes interessekamp. Vi har sett at den er blitt møtt med trusler, utvisninger og arrestasjoner.

I denne forbindelsen kan det være nyttig å trekke fram erfaringer fra andre land som det er naturlig å sammenlikne oss med, land der undertrykkninga er mer framskredet.

Derfor har vi bedt en kamerat som oppholder seg i Frankrike å skrive litt om hvordan utviklinga har vært der.

Utfra det som har skjedd der, er det tydelig at vi går alt annet enn roligere tider i møte. Vi bør lære av andres erfaringer for å forsvare oss bedre mot klassestatens overgrep.

FASCISTISKE TREKK

Opprøret i Frankrike i mai 1968 viste folket hvor svak den moderne monopolkapitalistiske staten er. Trass alle dens våpen, økonomiske makt og »retts«-apparat, så vaklet den og det så nesten ut som om den ikke skulle reise seg igjen da ti millioner gikk til streik, da studenter og arbeidere gikk ut på gatene og samlet seg til massedemonstrasjoner og kamper mot politiet. Staten tvilte til og med på de militære styrkene, en rekke av dem ble avvæpnet mens vervede spesialavdelinger ble trukket sammen om Paris.

I de tre årene som har gått har ikke borgerskapet spilt tiden. Politiet og de halv-militære troppene (CRS), les Brigades speciales og Garde mobile, er bedre utstyrt enn før, veltrente, veldisiplinerte og med en nesten perfekt militær ledelse. De væpnede styrkene bruker mer og mer vervede mannskaper og disiplinen er skjerpet. Reformen i rettspraksis og lover har økt undertrykkelsen. Borgerskapet drømmer om at de har skapt noe som er sterkere enn folket selv, men ikke noe av det de har skapt er usårlig.

»BORGERLIG RETTFERDIGHET»

Den 9. februar i år ble det avholdt en demonstrasjon for politiske fanger på Place Clichy i Paris. CRS og les Brigades speciales gikk til angrep med gassgranat-geværer og koller. Granatene skal skytes opp i lufta slik at de daler ned i mengden mens de sprøyter ut tåregassen, men de kan også fungere som mordvåpen hvis de skytes horisontalt. Det var en slik som drepte en av bøndene som demonstrerte i Brussel.

En gassgranat skutt på kloss hold rev i stykker ansiktet til Richard Deshayes, en av lederne for demonstrasjonen, og knuste det ene øyet hans. Mange andre ble såret og arrestert, demonstrantene forsøkte å forsvare seg, men det var ikke mye de fant som de kunne bruke som våpen.

Om kvelden ble Gilles Guiot, en gymnasiast, arrestert. Neste dag ble han brakt for retten. To politimenn vitnet, den ene hevdet at Guiot hadde gitt ham en ørefik, den andre

hadde sett Guiot løpe vekk. Med dette beviset ble han dømt til 6 måneders fengsel, 3 måneder betinget, 3 ubetinget. »Tatt på fersk gjerning«. Han hadde ingen advokat, kunne ikke bringe fram vitner eller forsvare seg. Men kameratene hans visste at han ikke hadde deltatt i demonstrasjonen, at han ikke interesserte seg for politikk, og at politifolkenes vitnemål ikke stemte. Dette har vi opplevd før: at undertrykkerne plukker ut tilfeldige for å sette et eksempel som skal skremme resten. Men i stedet opplever de det motsatte.

Fra demonstrasjonen 19. februar

FORSVARET ORGANISERES

Den 11. februar gikk gymnaset hans, Chaptal, til streik i protest mot uretten og hele uken streiket elevene, lærerne og administrasjonen. Mot slutten av uken grodde det opp aksjonskomiteer rundt på de andre skolene. Det var da klart at Guiot fikk appellere dommen og at appellsaken ville komme opp fredag den 19. Aktivistene satset alt på at bevegelsen skulle bli så mektig som mulig fram til denne dagen. Det var ikke »feilen« som et enkeltstående tilfelle de kjempet mot,

de innså at den først og fremst var et resultat av at borgerskapet har vevet sammen politiet og rettsvesenet i ett redskap som det benytter for sine politiske formål.

Fra den 15. februar var nesten 100 skoler i Paris-området i streik med paroler som: »Frigi Guiot!«, »Oppløs les Brigades speciales« og »Døm de som forsøkte å myrde Richard«. Den 17. februar gikk den første demonstrasjonen med mer enn 10 000 skoleungdommer tvers igjennom Paris. Den var ulovlig, de fascistiske lovene forbyr nesten alle demonstrasjoner, men borgerskapet turde ikke å la politiet angripe.

BORGERSKAPETS AGENTER

Revisjonistene i Frankrikes »kommunistiske« parti prøvde å hale inn bevegelsen. De selv og de skoleelevene som fulgte deres linje agiterte med: »Gå ikke i demonstrasjonen, den er forbudt, politiet vil angripe, det blir sikkert et blodbad« eller »kom til vårt lovlige møte« eller »ta ikke opp spørsmålet om les Brigades speciales, vårt eneste mål er å frigjøre Guiot«. Kommunevalget var like rundt hjørnet, disse »kommunistene« var redde for at borgerskapet skulle tvile på at de var lydige og ufarlige hvis de deltok i ulovlige demonstrasjoner og de var redde for å tape stemmer i valget.

NEDERLAG FOR FASCISMEN

Guiots sak kom opp i appellretten den 19. Opptil 15 000 deltok i en massiv sit-in på Boulevard St. Michel midt i Paris. Fra kl. 11 om morgenen til kl. 6 om kvelden ventet de på at dommen skulle falle, de sang Internasjonalen og andre arbeidersanger og ropte slagord mot fascistpolitiet og det borgerlige rettsvesenet. Foran og bak hadde de organisert seg i et ordensvern, mange var knapt 14 år, de hadde motorsykkelhjelmer til beskyttelse og

Forts. s. 2

30 dager

En soldat fra Eggemoen er dømt til 30 dagers ubetinget fengsel. Sammen med 6 andre forlot han troppen under en øvelse i høst og dro tilbake til leiren. Han var også tiltalt for å nekte å vende tilbake til øvelsen, og for å ha stått opp for seint en dag (!).

Denne saka bør trekkes fram i lyset, fordi den bekrefter det bildet av militærets politikk overfor soldatene som Åsegardsaka ga. Dessuten har opplysningene i pressen vært til dels feilaktige.

Vi var med på samme øvelsen. Nå har vi vært 4 måneder i Brigade Nord og har deltatt i skimarsjer, brigade-øvelser m. v., tildels i sterk kulde. Men vi har ikke opplevd noe tilnærmedesvis så hardt som denne høstøvelsen. Vi vasset i snø til knes langs ei rute som var lagt opp før snøen kom. Pakninga var på ca. 30 kg. Kulda var nede i minus 20 grader og mer, og vi levde på stridsrasjoner som ga lite næring. Rettsreferatene kan fortelle at befalet så til at alle spiste, men det var svært mange som ikke fikk i seg hele stridsposisjonen. Forhånds- treninga var minimal. Under slike forhold burde de som ledet øvelsen ha forstått at ikke alle ville klare å fullføre. Men det eneste som skjedde når noen stupte eller ikke orket mer, var at de ble sendt litt lenger bakover i rekka. Fullføre skulle de.

1. tropp kom på villspor. Skulle de fortsette på det ussive eller snu? Befalet ville ikke ta ansvaret ved å gå imot ordre og snu. Fra dem lød det stadig »bare noen hundre meter igjen!» I denne situasjonen, da en ikke lenger kunne stole på at befalet ville ta hensyn til soldatenes helse, var det at sju soldater tok

ansvaret ved å snu. At det var riktig viste seg ved at sjøl militærlegen måtte sjukmelde 2 av de som kom til leiren. Hva hvis de hadde fortsatt?

Howdan behandler militæret så denne saka? Jo, de blånekte for at det har foregått noen feil fra deres side. Øvelsen var »rutinemessig». I stedet skal *soldatene* få svi når de gjør motstand mot urimelig behandling

De militære myndigheter forsøker også å bruke saka politisk. Nå som soldatene forsøker å ta opp kampen for sine interesser, forsøker de å vise oss at motstand ikke nytter. Derfor blåste de saka kraftig opp til å begynne med. VG brakte en halvside om »Politisk streik» på Eggemoen, basert på uttalelser fra

krigsadvokaten for Østlandet og oberst Holmern. I leiren ble de sju truet med fengsel, en ble forflyttet og hele troppen ble avhørt. Når militæret på denne måten hadde fått mest mulig ut av saka, ble den redusert til småsaker, til refselsaker for alle unntatt den ene.

Det kan nevnes til slutt at en av de seks som ble refset, var tillitsmann, og han fikk dobbelt så hard refs som de andre. Etter Åsegardsaka ble refselsen for tillitsmannen nedsatt til det halve.

Soldater i INGKP/BRIG N

Denne artikkelen er blitt refuset i Dagbladet, Aftenposten, Arbeiderbladet og VG.

HVA SOM HENDTE PÅ SETERMOEN

Militærledelsen prøver å holde soldatene nede ved hjelp av kollektiv avstraffelse.

Borgerpressa, med støtte av NRK, gasset seg for en tid siden i en episode 3. april ved Setermoen leir i Indre Troms. Det ble skrevet om et gigantisk fylleorgie – Norgesrekord i fyll og spetakkel osv. – og det ble hevdet at mellom 200 og 400 soldater hadde rasert et danselokale, sjikanert befal og begått alle mulige pøbelstreker. Dette er grove og usanne beskyldninger mot soldatene på Setermoen, som tydelig viser at den borgerlige pressa er innstilt på å sluke rått forsvarets offisielle framstilling.

Det som skjedde er følgende: Noen få mann laget bråk på en dansetilstelning, men i stedet for at disse få ble bortvist, ble hele lokalet ryddet av MP'er. Denne kollektive avstraffelsen vakte naturlig nok forbitrelse blant soldatene. Med taktfaste rop krevde de pengene tilbake og prøvde deretter å komme inn i lokalet for å fortsette festen. Imidlertid ble det tilkalt væpnet vakt som sperret inngangen og i forvirringen ble noen ruter knust av de samme folkene som hadde laget bråk inne i lokalet. Det absolutte flertallet, som verken var fulle eller blodtørstige, forholdt seg rolige, men nektet å fjerne seg før pengene var utbetalt eller dansen gjenopptatt. Til slutt måtte nestkommandanten i leiren gå med på å utbetale pengene dagen etter. Ved å vise en bestemt og ubøyeelig felles holdning hadde de oppnådd å trosse befalsautoriteten og få gjennom kravene sine. Da høyere befal prøvde å jage soldatene hjem, ble de møtt av snøballer og sinte tilrop. Etterspillet lot ikke vente på seg. Under dekke av påstanden om at soldatene opprådte som en organisert mobb drevet av uhemmet ødeleggelseslyst, har sjefen for Troms Landforsvar gått til kollektiv avstraffelse av hele styrken på Setermoen og nektet dem retten til å gå sivilkledde i en

måned. En hysterisk klappjakt på »aktivister» fra »opptøyene» er satt i gang, de må paradere i sivil foran offiserene som var til stede slik at »synderne» kan plukkes ut osv. På tross av at bare noen få mann begikk hærverk, er 21 mann blitt plukket ut mer eller mindre tilfeldig som »ekstra aktive». Den altoverveiende delen av soldatene beklager sterkt at ruteknusinga fant sted.

På toppen av det hele skal altså de som ikke engang var på dansen, straffes. Denne inkonsekvente og strenge reaksjonen er sjølsagt ikke tilfeldig. Det er ikke glasskårene i danselokalet som bekymrer de militære toppene, men det faktum at soldatene våget å trosse den fascistiske autoriteten deres som holdes i live av MP-koller og trusler om harde straffer.

Denne episoden fører seg pent inn i rekken av konfrontasjoner mellom soldatmassen og forsvarsledelsen vi har sett i det siste. Den er et godt eksempel på at soldatene ikke lenger finner seg i offiserenes undertrykking og bare knytter nevene i bukselomma.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

Fra Rød Arbeiderfront demonstrasjonen i Oslo

OM ILLEGAL KAMP

Aktors avhør av de tiltalte i Åsegarden-saka dreide seg om et par hovedsaker. Hvordan ble aksjonen planlagt? Foregikk almannamøtene hemmelig? Var her en streikekomite? I så fall, hvem satt i denne? Vi er enig i at dette er viktig. Viktig for oss soldater. Spørsmålet om organisering av soldat-aksjoner og ledelse av disse er nå aktuelt. Aksjonen i Åsegarden ble nådeløst slått ned. Fem soldater ble dømt i sivil rett. Blant annet hadde noen soldater sladdret på de som var mest aktive.

Under streiken på Trandum for 10-kroners kravet gikk offiserer ut til soldatene og satte en brå stopp for videre aksjon ved å splitte dem med trusler om fengsel og straff. Soldatene satt uten ledere, uten felles aksjonsgrunnlag, uten organisering.

Disse to eksemplene peker på de mest dyrkjøpte erfaringene arbeiderklassen har gjort gjennom over 150 års kamp. Enhet, organisering, ledelse. Uten enhet på innholdet i hva arbeiderne går til streik på, er splittelse og nederlag resultatet. Uten å organisere sjølve aksjonen, streikevakter, allmannamøter osv. blir enheten en tom frase. Sist, men ikke minst dukker spørsmålet om ledelse opp. En må velge sine egne talsmenn. Dyktige og initiativrike ledere som har kjennskap til hvordan målet kan nås. Dette er de viktigste lærdommene. Soldatene har i liten målestokk gjort bruk av disse til nå. Men det er forskjell på arbeiderklassens kamp og de aksjoner soldatene i dag setter i verk, vil noen hevde. Ja, det er så. Den mest grunnleggende årsaken til arbeidernes seire har vært at politikken har kommet før aksjonen. Med andre ord at

politiske mål og linjer har vært rettesnora. Spørsmålet om aksjonsform har kommet etter.

I militæret i dag er i hovedsak befaling med politikk forbudt. I alle fall politikk som kan tjene soldatenes sak. Dernest er alle former for aksjoner helt ulovlig, det er kriminelt som vi så under Åsegardenssaka. Staten og militærledelsen har erklært dette ulovlig på moene. Så tidlig som for over 50 år siden hadde vi den første store rettsaka mot »soldat-rebeller». Oppfordring til streik gjennom ei kommunistavis var årsaken. Det er gamle lover vi står overfor. Lover som skal kue soldatene til blinde roboter. Årsaken er klar. Vi nøyer oss her med å vise til at militæret skal kunne brukes mot indre uro og indre fiender. Dvs. langvarig generalstreik, politiske masseaksjoner etc. – kort sagt til å slå ned folkets kamp. Derfor isolasjon på moene, borgerlig indoktrinering, fascistiske lover. Vårt svar er at til slike formål vil vi ikke la oss bruke. Vårt svar på den militaristiske undertrykkinga er at aksjoner og kamp er vårt eneste virkningsfulle våpen for å bedre vår stilling på moene. Konklusjonen blir politisk og illegal kamp. Militærledelsen har fullmakt til å slå ned aksjonen, uansett hvor rettferdig den er utfra soldatenes syn. Vi må derfor hindre at det ender opp med sivil dom som i Åsegarden, vi må unngå at offiserene splitter oss med trusler. Ved å la tillitsmannen gå til sjefen og si »vi streiker», blir vedkommende tillitsmann stemplet som oppvigler og får straff. Allmannamøter som legger opp til aksjonen, blir uten resultat om offiserer har kjennskap til disse og i verste fall får adgang til møtet. Får strebere og de åpenlyst reaksjonære kjennskap til planer, vil de sikkert og visst sladre til offiserene.

STREIK!

STREIK! om økonomisk og politisk kamp. Hefet inneholder artikler av Engels, Lenin og Stalin. Hefet koster kr. 4,- og kan bestilles gjennom KK-distribusjonen, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Det er mange hensyn å ta, og vi har allerede trukket noen lærdommer – som på Evjemoen etter en aksjon, da offiserene forhørte hver enkelt soldat om ledere. De møtte en taus mur av soldater som sto fast på sitt og ikke ville angi sine kamerater. Vi har eksempler fra Brig N der soldater står vakt i korridoren når det er politiske møter på rommene. Slike metoder vil føre til seier i soldatenes interessekamp. Ta derfor opp spørsmålet om politisk og illegal kamp nå til diskusjon på moene. Uten en slik organisering vil vi lett lide nederlag.

„NY” TILLITSMANNSORDNING

»Tillitsmannsordningen har ofte vært betraktet som klageorganer både av mannskapene og av befalet. I likhet med den utvikling som foregår på andre områder i arbeids- og samfunnslivet, er det departementets hensikt å gjøre tillitsmannsutvalgene til aktive samarbeidsorganer for de tjenestegjørende mannskaper og avdelingens ledelse og befal. Gjennom økt medinnflytelse og medansvar vil en søke både å høyne effektiviteten av tjenesten og øke trivselen for personellet.»

Sitat fra Stortingsmelding nr. 62, godkjent ved kongelig resolusjon.

Vi tror soldatenes erfaringer viser at tillitsmannsordningen fungerte som klageorganer i den grad ledelsen ville ta hensyn til klagen. Som oftest er det snakk om klager av typen »vi vil gjerne ha en papirkurv på rommet» som går igjennom og knapt nok det.

Likevel skal vi være klar over at det er forskjell på hvordan tillitsmennene bruker ordninga. Det er klart at en progressiv tillitsmann som har til hensikt å være til nytte for soldatene og har soldatenes vedtak på de krav han setter fram for ledelsen, er noe annet enn

en tillitsmann som går ledelsens ærend og tenker mest på egne fordeler.

Det andre vi skal merke oss i dette sitatet er at utvalgene skal bli aktive samarbeidsorganer. Som det står har vi erfaringer for hvordan dette fungerer ellers i samfunnet. LO legger også vekt på at tillitsmennene skal være bedriftsledelsens aktive »samarbeidspartnere» og sender dem på indoktrineringskurs på LO-skolen på Sørmarka (slik som denne stortingsmeldingen peker på nødvendigheten av at tillitsmannskursene blir bedre). Tillitsmennene blir så bundet på hender og føtter av LO-ledelsen og forbundsledelsen at når de virkelig skal tjene de fagorganisertes inter-

esser, må de rett og slett gå av som tillitsmenn, hvis ikke foreningen skal bli økonomisk ansvarlig for eksempelvis en streik. Dette så vi klart i streiken i Oslo Sporveier. Vi har paralleller til dette i erfaringer fra moene også. I Åsegardenssaka var det tillitsmennene som fikk den hardeste straffen.

»På områder hvor Forsvarsdepartementet legger avgjørelsesmyndigheten til utvalgene, kan sjefen anke utvalgsvedtak som han ikke finner å kunne ta ansvaret for.»

Vi er ikke i tvil om hvem som vil ha fordelene av avgjørelsen i Forsvarsdepartementet, når det virkelig gjelder. Studentene, for eksempel, har erfaring med hvordan slik »departemental veto-rett» virker. I deres egen Studentsamskipnad, som det så vakkert heter, sitter det i styret en representant fra Kirke- og Undervisningsdepartementet, som har veto-rett. En annen sak er at han hittil har hatt lite bruk for den, fordi det i styret sitter nettopp tillits-

APMIL

APMIL (Aksjon for politisk militær-tjeneste) har utgitt et nytt studieopplegg. Heftet inneholder bl. a. Lenins *Den proletariske revolusjonens militærprogram*, og dessuten artikler av Dimitrov og Mao Tsetung.

I forordet til heftet kritiseres den pasifistiske linje og avrustningspolitikk som særlig SF har stått som fremste talsmann for: »Den tida da småstater kan stå som tilskuer til verdenshistoriens oppgjør er forlenget forbi. Allerede Lenin pekte på at *imperialismen* har endret på dette: '... imperialismen drar under alle omstendigheter småstatene inn i verdensøkonomiens og verdenspolitikkens malstrøm.' På den andre sida har de indokinesiske folks eksempel slått fast at det er mulig for et lite land å forsvare seg mot en overmektig angriper.»

Her pekes det også på at debatten om militærpolitikken lenge har vært inne i ei bakevje. Heftet er for sin egen del et godt bidrag til diskusjonen. Særlig mener vi at nytutgivelsen av Lenins «Militærprogram» fra revolusjonsåret 1917 her er et svært prisverdig tiltak.

I tillegg gir studieopplegget bra rettleiing om politisk arbeid i militæret for rød ungdom som står foran verneplikten.

Heftet koster kr. 5,00 og kan bestilles gjennom APMIL, Ellen Gleditsch vei 33, Oslo 9.

BAUDE

Baude-gruppa, som brøt med KFML i Sverige i fjor høst, har vi skrevet om før, i nr. 1/71. Vi skal her vise hva Baude-gruppas politikk fører til i praksis, konkretisert ved den linja de fører overfor DFFG, De Förenade FNL-grupperna.

Følgende eksempel har vi klippet fra KFML's organ Gnistan nr. 4/71:

»I Göteborg fins en «FNL-gruppe» som ledes av Baude-klikken. På innsamlingsbøssene

menn av den typen som også soldatene kjenner så godt, som tenker mer på statens og sine egne interesser enn på dem som de skal representere.

Vi tror altså gjerne på denne stortingsmeldinga når den viser til paralleller i «arbeids- og samfunnslivet» for øvrig. Også der forsøker man å gi forskjellige grupper illusjoner om medbestemmelsesrett ved å opprette såkalte aktive samarbeidsorganer i forskjellige skikkelser. Men vi tror at flere av disse gruppene allerede har vist soldatene veien de må gå, å opprette en interesseorganisasjon som de selv har den fulle kontrollen over.

Pressemelding

Under NATO-øvelsen «GOOD HEART» i vinter ble det sendt ut en telexmelding der SUF(m-l) og FNL-grupper var betegnelsen på «fienden». Forsvarsministeren har måttet innrømme riktigheten av KLASSEKAMPENS opplysninger om NATO-øvelsen. En telexmelding ble virkelig sendt, SUF(m-l), FNL-grupper og fagorganiserte på visse arbeidsplasser ble utgitt for å være «fienden».

Forsvarsministeren hevder at den politiske ledelsen i Forsvarsdepartementet ikke kjente til dette. Han nevner ikke noe om den militære ledelsens kjennskap til saken. Vi tror grunnen til dette er at nettopp den sentrale militærledelsen utpekte «fienden» under øvelsen. Dette er det eneste som kan forklare at telegrammer av samme type som det fra Trøndelag ble sendt av lokalkommandoer over hele landet.

Forsvarsministeren hevder videre at militæret ikke driver etterforskning og overvåking av legale organisasjoner og grupper. Det er vel kjent både for vår organisasjon og for andre at både sivil og militær etterretning driver slik overvåking av enkeltpersoner og grupper. Forsvarsministeren må enten være fantastisk uvitende eller bevisst usannferdig. Dette stiller også den latterlige påstanden hans om at det ikke «finnes PROME-THEUS-planer for Norge» i sitt rette lys.

Avsløringene i samband med GOOD HEART-øvelsen kommer mindre enn et halvt år etter at Den norske Creditbanks overvåking av SUF(m-l) og andre organisasjoner og enkeltpersoner er avslørt. Dette gir grunnlag for å trekke visse konklusjoner:

GOOD HEART-øvelsen hadde ikke

bare SUF(m-l) og andre organisasjoner som «fiender». «Fiender» var også arbeidere på flere norske bedrifter. Det ble forberedt å slå deres streiker ned med våpenmakt. Dette bekrefter at det norske militæret ikke bare retter seg mot fremmede makter, men også mot lovlige organisasjoner og arbeidsfolk i Norge.

Åpen overvåking, åpne forberedelser til undertrykking av arbeidere og lovlige organisasjoner vil møte sterk motstand. Likevel er sterke krefter tilhengere av slike tiltak. Blant dem er kapitalistgrupper som ledelsen i DnC, kretser i militærledelsen og i den USA-ledete NATO-alliansen. Foreløpig går de fram i det skjulte. DnC og GOOD HEART-øvelsen er avslørt – men mange andre tilfeller som ikke er offentlig kjent, finnes. I disse kretsene finner man de norske junta-menn. Her finnes ønske om at Norge skal tilnærme seg NATO-fascist-diktaturene Hellas og Portugal.

Forsvarsministerens tafatte «forklaringer» og unnskyldninger dekker over den truselen disse kretsene representerer mot det norske folket.

GOOD HEART-øvelsen bør være en advarsel for alle arbeidende og progressive mennesker. Kretsene bak øvelsen vil åpent og skjult gå inn for å skape muligheter til å slå ned på folket og progressive organisasjoner. Det eneste som kan stå imot dette er protester fra progressive organisasjoner, fagforeninger osv., og at alle disse er på vakt og avslører disse folkets fienders lysskye virksomhet.

Oslo, 25. april 1971

Sentralkomiteens arbeidsutvalg
SUF(m-l)

deres står det 'Støtt dine klassebrødre i Vietnam'. Nå har vi endelig fått greie på hvem som er Baude-gruppas klassebrødre: quislingene i Saigon!

På Socialhøgskolans studentmøte i februar foreslo et medlem i Socialdemokratiske Studentforbundet at foreningen skulle gi 30 000 kroner til Vietnaminnsamlinga. Pengene skulle tas av et overskudd som hadde oppstått da foreningen holder på å avvikle en del av de funksjonene som den har hatt.

Baudeklikkens representanter på møtet gikk imot dette forslaget, og i en allianse med de konservative gruppene, lyktes det dem å nedstemme forslaget. Argumentet var at «vi må gi politisk støtte» til Indo-Kinas folk. Disse selvutnevnte revolusjonære mente således at det ikke var en politisk støtte å vise sin solidaritet med Vietnams folk gjennom å gi penger til FNL!

Dette er et godt eksempel på Baude-klikkens politikk. De har brukt sine krefter til å forsøke å sabotere arbeidet i KFML, Clarte, DFFG og Svensk-kinesiska föreningen. Nå har de i praksis atter en gang vist hvem de går ærend for.»

Det er helt tydelig at Baude-gruppas politiske praksis her er reaksjonær, trass i alt det revolusjonære pratet deres. Dette understrekes også ved den alliansen som flere ganger har oppstått mellom Baude-gruppa og trotskistene i deres reaksjonære hets mot marxist-leninistene på alle viktige områder.

En liknende allianse kan vi se her i landet den siste tida mellom anarkister og trotskister. Også de foretar desperate forsøk på angrep på marxist-leninistene og enhetsfrontene. Disse angrepene skal vi slå tilbake, og vi skal avvise ideene deres for hva de er: reaksjonære i sitt innhold, ikledt «revolusjonært» prat.

NSU-rapport

I Røde Garde nr. 3/71 legger en av marxist-leninistene som ble valgt til landstinget i NSU fram den politiske linja for arbeidet i NSU. Hovedmålsetningen med å gå inn i NSU var å avsløre konkret NSU's byråkratiske og borgerlige karakter. Dessuten skulle vi forsøke å få vedtatt progressive forslag.

Etter landstinget i april kan resultatene foreløpig oppsummeres slik: Landstinget i NSU var i første rekke en manifestasjon av NSU's oppblåste byråkrati. Sekretariatet opplyste at forbruket av papir var på ca. 2 tonn årlig. ML'erne fremmet forslag om at sekretariatet iallfall måtte kunne klare seg med 1/2 tonn årlig. Forslaget ble nedstemt. Flertallet ønsket ikke, eller kunne ikke redusere byråkratiet. Papirmengden på selve landstinget var enorm. Landsmøtet startet med at alle 50 delegater jobbet vel en halv time med å sortere og ordne siste tiendedelen av papirflommen. Alle kiloene med papir inneholdt ikke ei eneste konkretisering av NSU's påståtte brukbarhet i kampen for studentenes interesser. Hovedsakelig dreide innholdet seg om alternative utredninger til statens egen utdanningspolitikk. DKSF-folka var særlig

ivrige etter å få NSU-byråkratiet til å utarbeide en såkalt «kriseplan» for universitetet, en plan som skulle være studentenes fremste våpen i kampen mot dyrtid og rasjonalisering. Den eneste funksjonen som denne og liknende utredninger har, er å spre illusjoner om at NSU kan arbeide effektivt for å fremme studentenes interesser.

Det kanskje klareste eksempel på byråkratismen kom fram i formannens unnskyldning for at det var gjort altfor lite med studiefinansieringa. Hvis vi bare hadde fått ansatt flere utredningssekretærer ville alt vært bedre, var omkvedet. Når har grunnplansaktivisten, når har ml'ere, latt seg stanse i kampen mot statens forverringstiltak av mangel på «utredningssekretærer»?

NSU har et årlig budsjett på vel en halv million. Det er mange penger, som det er viktig å bruke riktig. ML'erne fremmet på landstinget en rekke forslag om bevilgningsstøtte til den konkrete kampen mot boligdyrtid og rasjonalisering. NSU's linje ble istedenfor DKSF's linje. NSU skal ikke støtte kampen der den foregår. NSU skal «argumentere» med staten og ved hjelp av lure

alternative utredninger lirke staten til å føre studentvennlig politikk. Resultatene av denne lure- og lirke-linja ser vi nå. Låne- og stipend-satsene for 71/72 er fastsatt, og selv DKSF og NSU-byråkratene betegnet de nye satsene som en provokasjon mot studentene. Hva fører denne linja til? Ingenting sier faktisk DKSF sjøl.

På landstinget fremmet ml'erne ulike forslag om å skjære vekk pampelønner og det byråkratiske systemet med høyt lønnete «utredningssekretærer» (lønnet opp mot 40 000). Her reiste ikke bare DKSF, men også sosialdemokrater av ymse slag seg til forsvar for hver smitt og smule av NSU's byråkrati. Ingen skulle pille ved det.

Det som her er nevnt, er bare en del av den byråkratiske og borgerlige karakteren NSU viste på siste landsting. Konklusjonen kan ikke bli annet enn at NSU tjener statens, kapitalens og studentpampenes/byråkratens interesser, og ikke studentenes interesser. For at vi studenter skal kunne motstå statens forverringstiltak, er det nødvendig at vi ikke forlitter oss på at NSU-byråkratiet kan tjene våre interesser. Vi studenter må sjøl gjøre jobben med å kjempe for våre interesser ved å arbeide som aktivister på grunnplanet.

ENHET STUDENTER - ARBEIDERE - PENSJONISTER

Kolonihagene på Sogn og Solvang i Oslo skal raseres. Beboerne i Sogn kolonihage har fått varsel om at de må komme seg ut allerede i høst. I 1980 skal turen komme til Solvang. Det er staten som skal disponere områdene. Sogn kolonihage skal gi plass til universitetsutbygging, ny studentby og riksarkiv. Solvang hagekoloni skal «gjøres ledig til andre formål». Opprinnelig var det Oslo kommune som hadde hand om områdene. Kommunen foretok så et makeskifte med staten. Dette skjedde uten at de som i dag bor der ble spurt. Derfor starta de sin egen aksjon for å beholde sine fristeder. I første fase av aksjonen trodde de det var studentene som retta angrep mot dem – det skulle jo bygges ny studentby, blant annet. Denne misforståelsen ble imidlertid snart rydda av veien, ved at studenter på studentbyene Sogn og Kringsjø, som førte kamp mot boligdyrtida gjennom husleiestreiken, tok kontakt og stilte seg disponible for hagekolonistenes aksjon. Staten og Samskipnaden hadde ikke hell med seg i forsøket på å splitte to grupper av folket som ble ramma av den samme politikken. Kontakten resulterte straks i en fellesuttalelse fra hagekolonister og streikende studenter.

Denne uttalelsen tok utgangspunkt i de følgende rasering av kolonihagene vil få for dem som bor der. Hagekolonistene reiste seg samlet til interessekamp i forsvar for sine levevilkår. Rasering ville bety forverring. Kolonihagene har eksistert i 63 år, og fremdeles fyller de den funksjonen de opprinnelig hadde: de kompensere for elendige boligforhold. Undersøkelser har vist at hagekolonistene delvis bor i forslummede gråbeingsgårder i mørkeste sentrum; dels i moderne drabantby-slum som vanlige folk ikke makter økonomisk, uten at de senker levestandarden til et minimum på andre områder. 60 prosent av beboerne i Sogn kolonihage er pensjonister. Kolonihagene har også mange barnerike familier. Størstedelen er arbeidere. I sommerhalvåret bor det om lag 3000 mennesker fast på Sogn og Solvang. Og det er ikke bare hageeierne sjøl som benytter områdene, men slekt og venner. Overfylte hageflekker forteller litt om behovet for å komme vekk fra betongtil-

verelsen. De forteller mye om hvem som holder til her: det er ikke mennesker som har råd til hytte, bil eller selskapsreiser i ferien.

Studenter fra Sogn og Kringsjø.

AKSJONEN ER

HAGEKOLONISTENES EGEN

Aksjonen for bevaring av kolonihagene fikk i første omgang form av en underskriftskampanje som fremdeles pågår, av stands-virk-somhet i byen og på universitetet, av støtte-erklæringer fra allmannamøter på universitetet og i studentersamfunnet. Dette er hagekolonistenes egen aksjon; studentene spredde informasjon og samlet støtte. Aksjonen fikk god pressedekning. De borgerlige avisene viste full sympati, men slo sjølsagt likevel fast at kolonihagene er dødsdømte. Reaksjonære avisinnlegg hevdet at hagekolonistene var blitt bondefanget av «SUF'ere» som ville bruke dem i sin kamp mot husleieøkningene. Dette ble kategorisk motbevist av begge parter. Det ble sterkt understreket at streikende studenter støtter hagekolonistene på deres egne premiser, og at dette ikke nødvendigvis skulle medføre at de støttet streiken.

HUSLEIESTREIKEN -

FRAMGANG TRASS I NEDERLAG

Studentene på Sogn og Kringsjø har vært i husleiestreik i 4 måneder. Nå har de lagt ned våpnene – uten at økningen på husleiene er drevet tilbake. Det er klart dette er et nederlag. Men er det et avgjørende nederlag? Hvorfor vant vi ikke fram? Hva kan vi gjøre videre framover for å sikre kampen for studentenes interesser i framtida?

Ingen – ikke engang de reaksjonære studentpamepene – kan benekte oppsvinget som streikekampen fikk i tida omkring påske. Demonstrasjonene sammen med skoleelevene ved Regjeringsbygget og i Stortinget brakte streiken ut på gatene. Mange folk fikk vite at studentene var i kamp mot statens boligdyrtidspolitikk. Det var ikke lenger en isolert studentkamp, men en del av folkets kamp mot statens og monopolkapitalens EEC-forbedringer, til inspirasjon for andre som var rammet av det samme angrepet.

Men så satte studentenes »velferdsorganisasjon» – Samskipnaden – inn et avgjørende angrep på de streikende: Hvis de ikke innen 1. mai hadde lagt ned streikevåpenet og betalt inn leien, ville de bli nektet bokkontrakt for neste semester. Dette var en alvorlig sak. Det er ikke bare boligdyrtid, men også bolignød, og det var dette Samskipnaden spilte på. Det er klart at mange mistet motet. Det kunne blitt vanskelig å holde streikefronten sammen.

Hvorfor det? Fordi vi hadde diskutert for lite politikk i fronten! Vi hadde ikke forstått godt nok hvilken betydning streiken hadde for motstanderen, vi var ikke godt nok forberedte på hva for angrep den kunne sette inn. Vi hadde ikke gjennom studier sveiset oss sammen til en skikkelig enhet som var sterk nok til å møte angrepene.

Streikemøtet vedtok å gå til innbetaling av

den leien vi hadde holdt tilbake. De streikende valgte å gå til en taktisk retrett. Var dette riktig? Ja, det var riktig. Et slikt tilbaketog betyr ikke at vi kommer til å slutte å forsvare oss mot den forverringspolitikken staten fører mot oss gjennom sitt redskap Samskipnaden. Det betyr bare at kampen går

det hadde vært praktisk vanskelig å samle dem. Det hadde heller ikke vært holdt allmannamøter på saken, og aksjonskomiteen fant det derfor riktigst bare å arrangere appell i Sogn kolonihage 1. mai. Flere av hagekolonistene gikk imidlertid i hovedtoget.

KOLONIHAGENE SKAL BLI LIGGENDE!

Mobiliseringsarbeidet til støtte for kolonihagene har deretter fortsatt for fullt. Underskriftene strømmer inn, standsvirksomheten skal utvides. Det planlegges demonstrasjon i mai, og det pågår konsolideringsarbeid blant hagekolonistene.

Alle reaksjonære forsøk på å splitte hagekolonistene ved å si at de kan jo flytte til et annet sted, har falt til jorda. Aksjonslederen avviste alt prat om kompensasjonsløsninger som uønsket og skadelig for aksjonen. Splittelinje førte ikke fram, og det store flertallet av hagekolonister er innstilt på å kjempe for sine hageflekker.

Nå rettes angrepene mot Samskipnaden fra to hold. Studenter på studentbyene samler seg i en bred interessekampfront mot utbyttingspolitikken, og er forberedt på å drive langvarig kamp. Samtidig går de for fullt inn for hagekolonistenes aksjon. Den har som mål at kolonihagene skal bli liggende der de ligger.

over i en annen fase, at vi bruker andre våpen. Hvis fienden er så sterk at den kan slå oss ned i støvlene uten at vi kan forsvare oss, trekker vi oss tilbake og samler styrkene slik at vi kan slå igjen seinere når vi er blitt sterkere.

Vi vet at vi kommer til å få husleieøkninger på 10 % hvert år i fire år framover. Vi vet at det kommer andre angrep på oss fra Samskipnaden. Denne gangen oppnådde vi ikke det vi ville – å få ned leieøkningene – men vi oppnådde en viktig ting: Streiken har bygd opp det vi aldri før har hatt på studentbyene, organisering på grunnplanet. Denne organiseringa er det våpenet vi skal utvikle og styrke, dette våpenet er det vi skal ta i bruk mot Samskipnadens planer framover.

I denne organiseringa skal vi få med enda flere enn de som har vært i streik disse månedene. Og det er gode grunner til å slå seg sammen. Barnehagene er dårlige og sparsomme, vi blir nektet å slå opp plakater og veggaviser i blokkene, til høsten skal depositumet – et slags innskudd vi må betale for å få kontrakt – gå opp med 100 kr., de nye avgiftsøkningene til Bratteli truer oss med enda større husleieøkninger framover. Der det er undertrykkelse, der vil folk reise seg til motstand. Nå skal vi gjøre denne motstanden til et våpen i forsvarskampen – organisert i en front med grunnlaget:

- nei til statens og Samskipnadens forverringspolitikk
- kamp mot dårligere sosiale forhold på studentbyene
- felles kamp med alle andre grupper som rammes av Samskipnadens politikk
- nei til politisk sensur på studentbyene

På denne måten skal vi sikre det vi ikke greide nå: å bygge opp en enhet som er sterk nok til å stå imot de truslene og angrepene Samskipnaden retter mot oss for å knuse kampmotet vårt og få gjennomført statens folkefiendtlige politikk så knirkefritt som mulig. Vi kommer til å holde fast på det vi har lært: At en aksjon ikke kan vinnes om vi ikke sveiser oss sammen gjennom å diskutere og studere erfaringene fra tidligere kamper og lærer oss mer om hvem motstanderen er, hvordan vi skal organisere oss og hvem vi må alliere oss med for å vinne kampene vi må føre.

Hvordan kan folk stanse motorveien, Hausmannslinja, gjennom Oslo?

Hvordan kan vi unngå at parken på Ruse-løkka legges under betong?

Hvordan kan folk greie å slå tilbake husleieøkningene rundt om i borettslagene?

Ved at de sjøl organiserer sin egen motstandsfront.

Ved at de diskuterer og studerer de erfaringene andre har tilegnet seg i kampen mot dyrtid og forverring. De erfaringene vi har gjort er ganske sikkert av betydning for andre. De kampene som folket fører er rettet mot samme fiende. Ta kontakt med arbeidsutvalget i interessefronten på studentbyene (Tilitsmannskontoret, Studentbyen Sogn).

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

DET FELLES AKSJONSGRUNNLAGET

Samtidig ble det understreket hvorfor det nettopp var streikende studenter som først aktivt viste at de skjønnte den kampen som var startet. De førte sjøl en forsvarskamp mot forverring, kjernen i deres egne aksjoner var kamp mot boligdyrtida, de hadde sjøl erfaring for hvilke interesser den felles fienden – staten og Samskipnaden – tjente. De kjente metodene, og kunne klart peke på at overfor kapitalkreftenes høyre hånd, staten, nytter det ikke å bruke forhandlingslinja. Det var Samskipnadens lønnsomhetsberegninger som hadde drevet fram angrepene mot hagekolonistene. Bolignød og boligdyrtid hadde rammet både studenter og hagekolonister. Støtten ble mottatt med entusiasme av hagekolonistene, som straks grep studentenes presisering av at de ikke ville godta »velferdspolitikk» som skulle drives på bekostning av andre vanskeligstilte grupper.

Det ble holdt allmannamøte for Sogn og representantskapsmøte for Solvang kolonihage, der kampviljen ble klart understreket. Hagens aksjonskomitee forberedte deltakelse i Rød Arbeiderfront 1. mai, men slik organisering måtte falle bort på grunn av tidsnød og andre praktiske forhold. Hagekolonistene flytter ikke inn i kolonihagene før 1. mai, og

Helse- og sosialarbeidere:

STYRK INTERESSEKAMPEN

1. mai samlet flere hundre helse- og sosialarbeidere seg under egne paroler i Rød Arbeiderfronts tog. I tillegg til hovedparolen »TIL KAMP MOT STATENS HELSEFARLIGE BEVILGNINGSPOLITIKK», hadde denne gruppa med paroler som »VEKK MED STREIKEFORBUDET FOR HELSEARBEIDERE» og »BEDRE LÖNN, FLERE ARBEIDSPASSER – BEDRE SERVICE FOR PASIENTENE».

At så mange som 3–400 helse- og sosialarbeidere var med i Rød Arbeiderfront under slike paroler, er sjølsagt ingen tilfeldighet. Det er etter hvert blitt klarere og klarere for folk i denne sektoren at »krisa» som i dag preger hele sosialomsorgen og helsevesenet, ikke er noen tilfeldig naturkatastrofe eller resultat av uheldige omstendigheter. Den skyldes ene og alene statens planlegging og bevilgningspolitikk, slik denne uttrykkes i statens egne dokumenter: Perspektivanalysene.

Vi vet at helsevesenet og sosialomsorgen ikke er profittbringende for monopolkapitalen. Det er derfor en selvfølge for monopolkapitalen, representert ved staten, å holde kapitalinvesteringene (bevilgningene) nede på et så lavt nivå som mulig. Resultatet av dette er: 1. De elendige lønns- og arbeidsforholdene helse- og sosialarbeiderne tilbys, noe som fører til at mange etter endt utdanning holder seg borte. Et eksempel på dette er 14 000 utdannede sykepleiere som ikke er i arbeid. 2. At helse- og sosialvesenet ikke på langt nær er utbygd nok, noe som særlig utkantstrøkene må lide for, og 3. Den beinhardte rasjonaliseringa som vi til de grader merker følgene av, spesielt på sykehus og andre større institusjoner.

Et forhold som kommer klarere og klarere fram i takt med utviklinga av det kapitalistiske samfunnssystemet, er at kapitalismen i seg sjøl er den viktigste

sykdomsskapende faktor i dag: Strukturrasjonalisering, som medfører avfolkning av utkantstrøk og opphoping av folk rundt de større byene, noe som igjen medfører dårlige boligforhold og boligdyrtid; økende arbeidspress og rasjonalisering på arbeidsplassene, som nedsetter arbeidssikkerheten; økende økonomiske byrder; forurensing osv. Disse forholdene er den egentlige årsaken til en rekke sykdommer og til økende sosiale problemer.

Dette gjelder også i stor grad ungdommen. Vi ser det når mange skoleelever og arbeiderungdom i utkantstrøkene må flytte hjemmefra tidlig i ten-åra og før det. Og hvorfor må de det? Jo, fordi skolene sentraliseres og nye arbeidsplasser bygges opp bare i enkelte utvalgte »pressområder». Dette betyr at strukturrasjonaliseringa tvinger ungdommen til å flytte hjemmefra. Og denne tvangsflyttinga skaper store sosiale problemer og ofte sykdom i form av nervøsitet, angst og søvnløshet.

Vi ser også at skoleelever påtvinges større arbeidsoppgaver og presses til større arbeidsintensitet når 5 dagers-uka og de normerte prøvene tvinges eller lures inn på dem. Dette skaper også stresslidelser hos stadig flere elever, og de dukker opp i stadig lavere aldersgrupper. Her ser vi da at mange ungdommer forsøker å flykte fra disse jævlige tilstandene ved hjelp av sniffing, hasjing og drikking.

En liknende rasjonalisering som skole- og arbeiderungdommen er utsatt for, får også arbeiderne og elevene i helse- og sosialsektoren merke på kroppen. Også for disse gruppene økes arbeidsmengdene og arbeidstempoet, uten at de får skikkelig kompensasjon.

Vi ser såleis at helse- og sosialarbeiderne får smake piskene fra det kapitalistiske samfunnet dobbelt opp: De blir sjøl rasjonalisert og de må ta imot et økende antall pasienter som kommer på grunn av arbeidsulykker, stress- og slitasjesykdommer som monopolkapitalistenes rasjonalisering medfører.

Hva kan vi så gjøre med dette?

Vi må bygge på sammenhengen mellom den bevilgningspolitikken som staten fører og kapasitetsvanskene i pasient- og klientbehandlinga. Ved å reise interessekampen på den enkelte arbeidsplass og kjempe for bedre forhold for de forskjellige gruppene, skal vi gjøre forholdene bedre for oss og pasientene. Og det er klart at denne kampen må ses i sammenheng med kampen mot monopolkapitalen.

En viktig del av denne kampen blir kampen mot EEC og dyrtid fordi statens skjerpede sparepolitikk overfor helse- og sosialvesenet er EEC-forberedende tiltak. Staten overfører penger fra virksomheter som ikke gir profitt til profittbringende foretak. I tillegg vet vi at helse- og sosialvesenet i EEC-landa er enda dårligere utbygd og forholda verre enn her hjemme, slik at det er unødvendig med noen utbygging her for å bli med i EEC.

For oss helse- og sosialarbeidere er det nå viktig at vi fører den økende kampviljen som ble vist 1. mai videre. Derfor:

STYRK INTERESSEKAMPEN BLANT HELSE- OG SOSIALARBEIDERE!

DANN LOKALE STUDIEGRUPPER PÅ ARBEIDSPlassen!

TA DEL I KAMPEN MOT EEC OG DYRTID!

Helsearbeidere.

Rød Front vant i Det norske studentersamfund i Oslo. Rød Fronts kandidat fikk 1037 stemmer, mens de konservative fikk bare 427. Dette viser at de reaksjonære er ganske isolert og på vei ut, mens Rød Fronts EEC-program har stor støtte blant studentene.

Spørsmålet om PAKISTAN

Det har vært mange uklare meninger ute og gått om hva som har skjedd i Øst-Pakistan og Kinas politikk i denne konflikten. Dette er bare rett og rimelig fordi situasjonen er svært komplisert, og fordi de informasjonene folk har fått, stort sett har vært meldinger fra det indiske telegrambyrået PTI, som har vært formidlet gjennom borgerpressas utenrikskommentatorer.

Men vi skal være oppmerksomme på at borgerlige elementer forsøker å bruke denne situasjonen til å spre hets om Folkets Kina og angripe Mao Tsetungs tenkning: »Kina bryr seg ikke om revolusjoner i andre land, men driver vanlig stormaktspolitikk». Dette sies av unge-høyrefolk og andre reaksjonære som sjøl aldri har gått inn for folkets interesser, men som blir svært så »revolusjonære» og erklærer seg som »sanne beskyttere av Øst-Bengals folk» så snart de tror at de kan skape en opinion mot Kina og Formann Mao.

Vi skal i denne artikkelen prøve å gi en kortfattet analyse av situasjonen i Pakistan og Kinas linje i dette spørsmålet.

Vi må da ta hensyn til de viktigste motsigelsene i området. Disse er: Motsigelsen mellom Vest-Pakistan og Øst-Pakistan, klasse-motsigelsene i Pakistan, motsigelsen mellom India og Pakistan, og motsigelsen mellom imperialismen/sosialimperialismen med India som redskap og det sosialistiske Kina.

Siden Pakistan ble opprettet i 1947 (ved at de engelske imperialistene delte det indiske kontinentet etter religion), har Øst-Pakistan praktisk talt vært en ny-koloni under Vest-Pakistan. Hele Pakistan er et halvkolonialt og halvføydalt land, og regjeringssjefen Yahya Kahns regime er reaksjonært og folkefiendtlig. Det er ingen tvil om at opprøret avspeiler virkelige krav og behov hos den øst-pakistanske befolkninga.

Samtidig må vi være klar over at Mujibur Rahmans Awami League (AL), som er den organisasjonen som har ledet opprøret i Øst-Pakistan, ikke er en progressiv organisasjon, som har reist opprørsfanen for å tilfredsstille fattigbøndenes krav om frigjøring fra føydalismen, arbeidernes krav om at komprador-borgerskapets undertrykkelse skal opphøre osv. AL's program har som hovedpunkt at øst-pakistanske kapitalister og føydalister må få utfolde lønnsom handel med India. Fra AL's side er meninga å frigjøre overklassen, ikke folket. Derfor klarer heller ikke AL å lede opprøret bra. Kampen ser foreløpig ut til å gå meget dårlig, AL's »provisoriske regjering» har måttet rømme de to »hovedsteder», og den sitter nå i Calcutta (India). Alle rapporter sier at sjøl om AL vant en stor valgseier, har den ingen organisatorisk støtte i det store flertallet – fattigbøndene. Bare en revolusjonær bondekrig kan gi Øst-Pakistans folk seier, og den verken kan eller vil AL skape.

Den indiske regjeringa har uttalt sterk støtte for opprøret. Men det føydale indiske regimet, som støttes opp av Sovjet og USA, kjemper sjøl en blodig krig mot revolusjonære bønder (leda av IKP(m-l)) i Øst-Pakistans nabostat, Indisk Vest-Bengal. Indias reaksjonære styre ønsker ikke å støtte folket i øst-bengalen, men bare å få muligheten til å erobre territorium. India har hatt grenseproblemer med alle sine nabostater, og utkjemper grensekriger mot Kina, Pakistan og den portugisiske kolonien Goa (nå innlemmet i India). De to grensekrigene mot Pakistan har vært angrepskriger der India har erobret og

beholdt pakistansk land, og India gjør fortsatt krav på deler av Pakistan med mange millioner innbyggere.

Nå snakker India om at opprøret »ikke er

DET TO-HODETE INDIA

Pakistans indre anliggende» og at Pakistan »truer India». Dette er vrøvl. Sjøl om Yahya Kahn ikke er noen progressiv hersker, så er han neppe så dum at han truer India nå, etter at Pakistan for har tapt to krig, og mens han kjemper mot et opprør. Tvert imot har India samlet store styrker på grensen mot Øst-Pakistan og også gjentatt truslene om å ta deler av Vest-Pakistan. Begge supermaktene – Sovjetunionen og USA – har stilt seg bak India. Indias forvrøvlete snakk om et Pakistansk »angrep», skal i virkeligheten spre et roykteppe over indiske angrepsplaner. En indisk intervensjon vil ikke frigjøre de øst-bengalske fattigbøndene og arbeiderne. Tvert imot vil den blodbestenkte indiske armeen undertrykke deres kamp og støtte overklassen, akkurat som den gjør i Vest-Bengal.

Vi bør sjølsagt håpe at det øst-bengalske folket skal vinne seier i kampen mot alle reaksjonære. Men foreløpig ser situasjonen ikke særlig bra ut. Skal vi kunne forstå hvordan den virkelig er, må vi kjenne til både AL's råtne og ubrukelige ledelse av kampen, og at motstanderne som må nedkjempes både er deres egen stat og eventuelle reaksjonære indiske intervensjonsstyrker.

KINAS LINJE

Kina har hatt et godt forhold til Pakistan. Dette kommer av at Kina har støttet Pakistan mot truselen fra de indiske ekspansjonistene. Denne støtten har alltid vært helt riktig, sjøl om det pakistanske regimet er reaksjonært.

Det er riktig å støtte et land mot angrep, sjøl om styret er reaksjonært: f. eks. var det riktig å støtte Etiopia (styrt av den reaksjonære keiser Haile Selassie) mot Mussolinis erobringsskrig. Samtidig har Kina kunnet utnytte motsigelsen mellom statene i området til å hindre USA/Sovjets planer om å innringe Kina for å legge grunnlaget for et angrep.

Under borgerkrigen har Kina lagt hovedvekten på å understreke at Kina ikke vil tillate et indisk angrep på Pakistan. Kina har vært meget forsiktig med å uttale seg om konflikten, og understreket at den er et pakistansk indre anliggende som må løses av det pakistanske folket sjøl uten innblanding fra andre. Borgerpressas påstander om at Kina »fullt ut støtter Yahya Kahn mot opprøret» osv. er tøv. Påstander om at Kina tillater pakistanske overflygninger med våpen og mannskaper er så vidt vi vet en rein logn, med Ernst Mandels trotskistiske »4. internasjonale» som kilde.

I »Generallinja» som omhandler prinsippene for Kinas utenrikspolitikk, pekes det på at: »det er nødvendig for de sosialistiske land å føre forskjellig slags forhandlinger med de imperialistiske land. Hvis man bygger på de sosialistiske lands riktige politikk og trykkes fra folket i alle land, er det gjennom forhandlinger mulig å nå fram til visse avtaler. Men det følger ikke av de nødvendige kompromisser mellom de sosialistiske land og de imperialistiske land at de undertrykte folk og nasjoner skal være med på dem og inngå kompromisser med imperialismen og dens lakeier. Ingen må noensinne i den fredelige sameksistens navn kreve at de undertrykte folk og nasjoner skal oppgi sine revolusjonære kamper.» Altså: Fordi om Kina har gitt og gir sin støtte til Pakistan i konflikten mellom Pakistan og India, så betyr ikke det at de vil motarbeide frigjøringsbevegelsen i Øst-Pakistan. Men dersom Kina tok Øst-Pakistans parti og ikke støttet Pakistan mot ytre innblanding, så ville det kunne føre til at Øst-Pakistan ble en indisk lydstat, samtidig som Pakistan måtte søke andre land å støtte seg til enn Kina. Begivenhetene som vi har skildret foran, viser at det er nettopp dette USA og Sovjet har tatt sikte på. Det eneste som kunne holde Pakistan og India sammen, er vel nettopp en felles anti-kinesisk holdning. Ved siden av å risikere en slik utvikling, ville en slik linje fra Kinas side være brudd på prinsippene om fredelig sameksistens.

Forts s. 23

E6 - veien til Europa

FRONT-TEATRET er Norges første frie gruppeteater. Den første forestillingen av «E-6 – veien til Europa», ble vist i Folkets Hus i Oslo på det store progressive festmøtet 1. mai, der ca. 1750 kamerater var møtt fram. Stykket som er ment som et middel i kampen mot EEC og dyrtida, viser hvordan det arbeidende folket vil få det dersom Norge blir medlem av «fellesskapet»: strukturrasjonalisering i jordbruk, skogbruk, fiske og industri, økt pendling og tvangsforflytning, kort sagt: økt utbytting av det arbeidende folket.

Stykket påpeker også riktig hvordan monopolkapitalen og dens statsapparat forbereder norsk medlemskap ved å innføre moms, «pris-stopp» og lønnsstopp for å skaffe monopolkapitalen økt profitt og dermed utbytte folket ytterligere. Regjeringas og LO-pampenes klassesamarbeidspolitikk avsløres klart i stykket. Til slutt angripes kjernen i hele svineriet: den internasjonale monopolkapitalens behov for stadig større profitt, som fører til imperialisme og krenkelse av den nasjonale suvereniteten hvor som helst i verden. Konklusjonen i stykket er: Det nytter å kjempe mot EEC og monopolkapitalismen bare vi står sammen og er mange nok. Da vil det arbeidende folket gå seierrikt ut av kampen.

»Det vi prøver å påvise i 'E-6' er antakelig vel kjent for svært mange av RG's lesere – og godt er det», sier gruppas leder. »Men skal vi tro på de siste Gallup-undersøkelsene, later det likevel til at en svært stor del av Norges befolkning ikke har gjort seg opp skikkelige meninger om EEC-spørsmålet, fordi de sakner informasjon eller er blitt forvirret av de borgerlige nyhetsmediaene som villeder oss.»

»Hvorfor har dere dannet en egen selvstendig teatergruppe?»

»Front-teatret består av 8 medlemmer; 5 skuespillere og 3 musikere, som har laget dette stykket sammen. Vi har laget det fordi vi tror at teater kan være et godt kampmiddel mot EEC og dyrtid, og dernest fordi vi vil at teatret skal tjene massene og kunne nå ut til massene. Vi har ikke noe imot institusjons-teatrene. Det gjøres mye bra på de store scenene våre her til lands, og teatersjefene er stort sett greie folk. Men disse bedriftene er underlagt statlige og kommunale myndigheter for å klare seg økonomisk. De er med andre ord under monopolkapitalens herredømme og kan ikke produsere det de har lyst til. I teatrenes styrer sitter monopolkapitalens representanter og kontrollerer. Teatrene får lov til å underholde borgerskapet, og borgerskapet må gjerne få more seg litt på fallrepet. Men massene, det arbeidende folket utover hele landet vil også se teater – hvis det er teater som angår dem, teater som skildrer deres liv og deres problemer. Hvorfor skulle en proletar gidde å gå på teater for å se borgerlige sjelevaler og erotiske forviklinger?»

»Er stykket laget sammen med arbeidsfolk?»
»Både ja og nei. Vi har av praktiske og økonomiske grunner ikke hatt anledning til å reise ut på arbeidsplassene og intervjuer eller

komme i kontakt med folket, slik NJA-gruppa og Svartkatten-gruppa gjorde. Det er sjølsagt den riktige måten å arbeide på. Men på grunnlag av andre former for massearbeid, studier og avislesing, har vi sammen med gode kamerater laget tekster, sanger og melodier. Men blant medlemmene i Front-teatret er det flere industriarbeidere og andre vanlige lønntakere. Får vi sjansen til å lage et nytt stykke, vil vi gå ut på arbeidsplasser og lage stykket der.»

»Hva med framtida?»

»Det er foreløpig ikke lett å svare på for vår del. Men vi vil fortsette hvis vi klarer det. Andre grupper bør også sette i gang. Folket trenger sitt eget teater. Klassekampen trenger de våpen den kan få. Hvorfor ikke lage progressivt teater på skolene? Det er nødvendig, og det er lærerikt – og det fins sikkert muligheter dersom kameratene vil og står sammen.»

Vi lar oppfordringa gå videre.

Front-teatret er billig i drift og kommer til folk som vil se det. Det kan kontaktes via Det Norske Studentersamfund, Uranienborgvn. 11, Oslo 3. Tlf. 02/46 19 80.

Delta på Albania-tur

Marxismen-leninismen hevder at den eneste farbare veien til sosialismen går gjennom en væpnet revolusjon og opprettinga av proletariatets diktatur. Det albanske folkets frigjøring er et eksempel på dette i levende live. Albanerne sier sjøl at de uten proletariatets diktatur umulig kunne ha skapt det sosialistiske samfunnsystemet som i dag står i Albania.

Historisk sett ligger Albania en hel epoke foran vårt land. Vi lever fremdeles under kapitalismen, mens albanerne er herrer i eget land. Riktignok er levestandarden i Albania ennå ikke så høy som i Norge. Men viktigere er likevel de utviklingsmulighetene som ligger i det albanske produksjonssystemet og de mulighetene det gir folket til sjøl å løse sine problemer. Norge har et i og for seg høyt produksjonsnivå, men her er det ikke folket produksjonsøkninger kommer til gode. Tvert om har det de siste åra foregått ei forverring av folks levevilkår. I Albania fører økt produksjon direkte til bedre kår for folket ved at prisene senkes. En slik prissenkning fant f. eks. sted i Albania samtidig som en i Norge vedtok å innføre moms.

Det albanske folket har gjort erfaringer som vi har bruk for i vårt eget arbeid. Det gjelder både fra den tida da den revolusjonære bevegelsen i Albania var under oppbygging, slik den er i Norge i dag, men også fra de kampene de har ført seinere. Vi kan sjølsagt ikke blindt overføre deres erfaringer til egne forhold. Men vi kan utvilsomt styrke vår egen kamp ved å tillempe de gode erfaringene og samtidig lære av feil som albanerne har gjort.

1 år som i fjor vil det bli arrangert Albania-turer med Vennskapssambandet Norge–Albania som arrangør. Det vil bli lagt opp til 2 turer, som hver varer i 14 dager, den første med avreise 17. juli, og den andre 1. august. Vennskapssambandet vil prøve å gjennomføre tre ulike opplegg på hver av turene:

1. Opplegg i likhet med tidligere reiser med hovedvekten på politiske studier, foredrag, bedriftsbesøk osv.

2. Et mindre intensivt opplegg med sikte på folk som vil ta med seg familie eller av andre grunner ønsker et opplegg som gir mer anledning til tradisjonell feriering.

3. Det vil også bli forsøkt arrangert et opplegg for kulturarbeidere og spesielt

kulturinteresserte folk.

Albania er i tillegg et utmerket land å feriere i. Landet ligger ved Adriaterhavet og har godt klima. Deltakerne vil bli innkvartert på hoteller i Dürres, en havneby med fine badestrender. Albanerne er et gjestfritt folk i et land som ikke er nedrent av turister.

Folk som melder seg på til turene vil bli oppfordret til å jobbe praktisk med organiseringa og til å delta i studier og seminarer før avreisen.

Prisen på turene vil bli omtrent den samme som i fjor, ca. 11–1200 kroner (muligens noe lavere).

Folk som ikke allerede har meldt seg på, bør gjøre det snarest til:

Vennskapssambandet Norge–Albania, boks 8303 Hammersborg, Oslo 1.

Følgende opplysninger bør følge med: Navn, adresse, juli- eller august-tur, type tur («vanlig» tur, «familie»-tur, «kultur»-tur). Kameratene bør sørge for å gjøre dette snarest fordi det ellers er vanskelig å beregne hvor mange plasser vennskapssambandet må bestille. Så snart opplegget er klart, vil det bli sendt ut skjema for absolutt bindende påmelding med alle praktiske opplysninger.

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

IMPERIALISMEN og det nasjonale spørsmål

Kommunistene støtter ikke enhver massebevegelse. Vi vurderer dem, og støtter de som er riktige sett utfra det arbeidende folkets synspunkt, og vi bekjemper de som ikke er det.

I spørsmålet om EEC ikke bare støtter vi kampen, vi kaster oss aktivt ut i den, og flere steder spiller kommunistene en ledende rolle.

Formann Mao sier: »når alt kommer til alt er nasjonenes kamp et spørsmål om klassekamp».

Videre sier Stalin: »Det betyr naturligvis ikke at proletariatet må understøtte enhver nasjonal bevegelse, alltid og overalt og i alle konkrete tilfeller. Det dreier seg om å understøtte slike nasjonale bevegelser som tar sikte på å svekke og styrte imperialismen, og ikke på å opprettholde den.»

Hitlers nasjonale bevegelse tok sikte på å styrke og opprettholde imperialismen. Kinas nasjonale bevegelse tok sikte på å svekke og styrte imperialismen. Kommunistene bekjempet den første og støttet den siste.

HVA SLAGS NASJONAL KAMP ER KAMPEN MOT EEC?

Det er i første rekke det imperialistiske Vest-Tyskland som ivrer etter at EEC skal utvides. Den vest-tyske imperialismen ble gjennom resultatet av siste verdenskrig underlagt USA-imperialismens kontroll. USA gjenoppbygde Vest-Tyskland for å ha en lydig og viktig »junior-partner» i Europa. Vest-Tyskland har gjenvunnet sin økonomiske og militære styrke og står stadig sterkere vis-a-vis USA. Nå ønsker Vest-Tyskland å gjenoppdele verden. Imperialistene samarbeider om å undertrykke verdens folk, men de kjemper hardt om markedene og om kontrollen over disse. Vest-Tyskland kjemper nå blant annet mot USA om oppdelinga av verden.

Lenin sier om dette: »Kapitalistene deler verden, ikke utfra noen spesiell ondskap, men fordi graden av konsentrasjon som er nådd tvinger dem til å anta disse metodene for å oppnå profitt. Og de deler verden i forhold til

kapital' i forhold til styrke', fordi det kan ikke være noen annen metode for oppdeling under vareproduksjonen og kapitalismen».

Den vest-tyske imperialismen føler seg »sterkere» og vil ha »en plass i solen», det vil si at den vil ha en større del av profitten og kontrollen i forhold til USA-imperialismen.

En av metodene for å oppnå dette er »den nye øst-politikken» som Vest-Tyskland har anlagt for å ta kontroll over de nye markedene som Sovjet-revisjonistene har åpnet for imperialistisk utplydring. USA er misnøyd og redd for at Vest-Tyskland skal komme dem i forkjøpet.

En annen metode er utvidelsen av EEC, som Vest-Tyskland har gått i spissen for. På denne måten prøver vest-tysk imperialisme og andre å knytte områder som tidligere var dominert av britisk og amerikansk imperialisme til »sitt» område, eksempler: England og Norge.

USA-imperialismen er økonomisk sett imot dette. Det vil styrke Vest-Tyskland som konkurrent, noe som alt nå har vist seg som et brutalt faktum. (Den siste valutakrisen i Europa devaluerte i virkeligheten dollaren, dvs. skrev ned verdien på den ved å heve verdien på europeisk valuta.) Men Rogers har uttalt, til Stray, at USA-imperialismen til tross for dette er militært interessert i norsk EEC-medlemskap.

Kampen står ikke om at Vest-Tyskland skal overta USA's rolle i Norge. Det ville forsåvidt være lite interessant for det norske folket. Det som er spørsmålet er om vest-tysk imperialisme og annen europeisk imperialisme skal ta den politiske og militære kontrollen over Norge på en mye hardere og mer direkte måte enn USA-imperialismen i dag, og om vest-tysk imperialisme og USA-imperialismen i fellesskap skal styrke sitt felles imperialistiske militære grep over Norge.

Forsøkene på å få Norge inn i EEC er derfor et desperat forsøk på å styrke imperialismen. Den nasjonale kampen mot dette er derfor en kamp mot imperialismen, en progressiv, og i ytterste konsekvens en revolusjonær kamp.

ENHETSFRONTEN

Imperialismen forsøker nå å styrke grepet over Norge ved å få Norge inn i EEC. Dette forsøket har slått en kile gjennom det norske samfunnet. Imperialismens håndlangere, den norske monopolkapital, som sjøl er imperialistisk og dens politiske marionetter, spesielt i Høyre, og imperialistenes bandhunder, arbeideraristokratiet, dvs. toppene i DNA/LO står på den ene sida. På den andre sida står de breie massene av folket, først og fremst proletariatet, men også størstedelen av mel-lomlaga. Det er nødvendig å styrke enheten i kampen mot EEC. Proletariatet er den største, sterkeste og politisk mest framskredne klassen i historien. Det er i stand til å forene de breie massene av folket rundt seg, isolere fienden og knuse ham. Å hevde at de lagene av småborgerskapet som objektivt tar del i den anti-imperialistiske kampen gjennom å kjempe mot EEC, er reaksjonære, er å løpe imperialismens ærend og berøve proletariatet for allierte.

I stedet bør proletariatet stole på sin egen styrke og mobilisere de breie lag av folket rundt seg, bare slik kan kampen føre til seier.

PATRIOTISME OG PROLETARISK INTERNASJONALISME

Kan vi kommunister som står for proletarisk internasjonalisme samtidig være patrioter? Er det ikke snever, reaksjonær nasjonalisme å forsvare den nasjonale suvereniteten? *Nei!* Når vi som patrioter bekjemper imperialismen så gjør vi vår plikt overfor proletarisk internasjonalisme. Bare dersom vi på det kraftigste bekjemper vest-tysk imperialisme, USA-imperialismen og andre imperialistiske overgrep mot det norske folket, kan vi virkelig forene oss i felles kampfront med de arbeidende massene i Vest-Tyskland, USA og andre land. Massene i EEC-landa bekjemper monopolkapitalen i sine land, vi bekjemper framstøtene fra norsk og utenlandsk monopolkapital for norsk EEC-medlemskap her. Kampen er den samme. Det er vår plikt overfor folkene i EEC-landa å bekjempe planene om å utvide EEC. Det er et slag mot vår felles fiende.

PROLETARER OG UNDERTYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!
KAMP MOT EEC!

Fritt Palestina

Organ for Palestinakomiteen i Norge; boks 107, Blindern, Oslo 3. Støtteabonnement kr. 20,-, postgiro 20 90 85.

«Den grønne øya»

Vi ville skape et kollektivt samfunn, et samfunn der vi skulle leve i fred og ha det bra sammen. Slik var innstillinga blant de fleste på Forsøksgymnaset i Oslo da jeg begynte der. Vi hadde lengta etter å komme vekk fra den jævlige skolen vi hadde gått på før. Nå hadde vi endelig fått et alternativ – en skole der alt var fritt – der vi ganske enkelt skulle leve sammen og være glade.

Kameraten som forteller vanka i lang tid i et miljø der alle røykte hasj og brukte andre stoffer.

Den første tida syntes jeg det var deilig. Vi satt sammen i grupper, prata om filosofi, om Mao og Sartre. Jeg hadde følelsen av at dette virkelig var et riktig kollektiv. Jeg syntes jeg hadde bra kontakt med disse menneskene.

Men etterhvert skjønnte jeg at miljøet var veldig stillestående. Selv om jeg kanskje kunne oppleve bra ting, ble jeg snart frustrert over at det ikke var noen utvikling. Men det viktigste var at jeg begynte å se meg litt rundt: Der satt vi på vår grønne øy, som etter hvert ikke var så grønn lenger, og utafør var alt som før. Folk fikk det ikke bedre fordi om vi satte oss ned, ga blaffen i skolen og røykte hasj.

Hvordan ser du nå mer allment på denne formen for opprør?

Jeg syntes sjøl at jeg ved å bruke hasj og være med i denne gruppa gjorde opprør mot samfunnet. På en måte var hasjen et symbol på vårt opprør. Slik er det også allment: siden borgerskapet offisielt tar avstand fra denne livsformen, innbiller en seg lett at dette er et virkelig opprør. Men det er ikke skjønner at denne formen for opprør egentlig er helt ufarlig for borgerskapet, borgeren ønsker seg heller hippies enn folk som bevisst arbeider for revolusjonen blant massene.

Det blir nemlig aldri annet enn et individuelt opprør. Og slik har det jo alltid vært i det borgerlige samfunnet. Mange vil forsøke å løse sine problemer ved å trekke seg bort fra samfunnet, la være å arbeide og drømme seg vekk ved å bruke rusgifter. Men det er feilaktig, fordi disse problemene er noe alle de

undertrykte masser under kapitalismen har, det er dermed problemer som bare kan løses ved klassekamp.

Når en på denne måten isolerer seg fra virkeligheten, får en også lett mange reaksjonære forestillinger om den. Mange begynner å se ned på vanlige folk, folk som arbeider, går på skolen og lever et vanlig liv. En utvikler lett høye tanker om seg sjøl, som profeter og bedrevitere.

Er det noen bestemte ideologier som gjør seg gjeldende innafør narkotikamiljøet i dag?

Jeg tror dette er varierende fra gruppe til gruppe. Ofte har en ikke noen bestemt ideologi. Men i den seinere tida har vi sett at anarkistisk tenkning er noe som er utbredt i bestemte miljøer i Oslo der en også ser på hasjbruk som progressivt.

I en løseseddel som ble delt ut av en del anarkister 1. mai i Oslo står følgende: »Men en blank bil og en full mage er i lengden en dårlig erstatning for et tomt liv.» Denne setninga er kanskje ment som en »kritikk« av arbeiderklassen. Men den viser til gagns hvordan de forakter vanlige folk og hvor fremmed de står overfor de arbeidende massene. At arbeidsfolk må kjøpe bil, skyldes organiseringa av samfunnet. Folk har lang vei til jobben. Og når kapitalistene ikke bygger kollektive transportmidler, men nedlegger dem, da må du ha bil – hvis du ikke ønsker å bo i brakke eller få din reelle arbeidstid forlenget med masse reisetid. Full mage er forutsetningen for å kunne jobbe effektivt slik arbeidsgiverne krever. Og med den boligdyrtida folk opplever i dag, er dette slett ikke noen selvfølge for mange mennes-

ker.

Denne setninga uttrykker med andre ord forakt for folket og for den kampen arbeidsfolk i dag fører mot dyrtid og for bedre kår.

Dette er kjernen ved mye av den idologien som utvikler seg innafør stoff-miljøene – forakt for massene. Det gjelder ikke bare innafør disse bevisste anarkistiske miljøene, men tendensene finnes overalt i miljøer av denne typen.

Hvordan skal vi kommunister gå fram for å få ungdom til å innse at hasj-bruk og ideen om »den grønne øya« ikke kan revolusjonere samfunnet og skape bedre kår for det arbeidende folket?

Først og fremst må vi bli flinkere til å påvise konkret hvem det er som står bak den forverringa vi opplever i dag. Bare ved at vi er helt konkrete når vi analyserer hvert framstøt, kan folk skjønne hvem vi må kjempe mot, hva slags taktikk fienden bruker og at det nytter å kjempe.

Vi må legge mer vekt på å kritisere og tilbakevise den anarkistiske tenkninga. Vi må peke på at de riktige ideene kommer fra massene, som Mao Tsetung sier. De oppstår ikke i hodet på folk som isolerer seg og skaper sitt eget »idealsamfunn« langt vekk fra virkeligheten. De riktige ideene får vi bare dersom vi tar del i det arbeidende folkets kamp der hvor den må foregå – på arbeidsplassene, på skolene, i bomiljø osv.

Samtidig må vi peke på hvordan vi må organisere oss. Vi må vise at kamp mot kapitalismen krever sterk og slagkraftig organisering. Vi må vise at kamp mot kapitalen og for sosialismen forutsetter at vi skaper en ledende kraft i form av et kommunistisk parti. Et slikt parti må være organisert etter prinsippet diskusjon og kritikk innad, enhet utad. Bare en slik linje kan skape enhet i massene, enhet på saker og enhet i kampen mot kapitalen. Den organiseringa som anarkistene står for kan aldri skape den enheten som er nødvendig. Anarkistene snakker om at enhver må ha frihet til å handle som han vil. Men denne friheten er ikke til nye hjelp dersom en aldri når fram til målet: å gjennomføre revolusjonen og innføre det arbeidende folkets diktatur over borgerskapet.

Kommunistene må legge vekt på å bekjempe klikkvesenet, også i forhold til folk som bruker narkotika og i forhold til snifferne. Vi må gå ut i miljøene der de er, diskutere med dem og kritisere den feilaktige livsformen. Men – for alle del må vi unngå å opptre fiendtlig overfor dem, eller bli borgerlige moralister.

Til slutt, når anarkistene forsøker å splitte enheten i den anti-kapitalistiske bevegelsen, slik som det skjedde 1. mai, må vi være uforsonlige i vår kamp mot dem. Men den typen folk som de anarkist-lederne som provoserte 1. mai er det få av blant anarkistene. De fleste er progressiv ungdom som vil bekjempe den borgerlige staten og monopolkapitalen, og som gjennom diskusjoner vil forstå at kampen må organiseres for at den skal føre fram.

Vi må huske på at rekrutteringa til de grupper som i dag bruker rusgifter i hovedsak foregår fra arbeiderklassen. Det er en følge av at det er nettopp dem som blir verst rammet av forverringa i samfunnet.

- ... abonnement på KLASSEKAMPEN 1/1 år (kr.15,-)
- ... abonnement på RØDE GARDE 1/1 år (kr.7,-)
- ... sett av grunnsirkelen i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, komplett kr.35,-
- ... eks. av »Skoleelevene og den sosialistiske revolusjonen kr.3,-
- ... eks. av »Skoleelevene og den sosialistiske revolusjonen» kr.3,-
- ... eks. av »Studentene og den sosialistiske revolusjonen» kr.5,-
- ... eks. av Georgi Dimitrov: »Om enhetsfrontens og folkefrontens problemer» kr.15,-
- ... eks. av »Kominterns linje i Spania 1936-39. Oppstanden i Warszawa 1944» kr.4,50
- ... eks. av »STREIK!» Om økonomisk og politisk kamp, kr.4,-
- ... eks. av »Fakta om hetsen mot SUF(m-l)» kr.3,-
- ... eks. av Mao Tsetung: »Om praksis» kr.2,-

De forskjellige trykksakene kan bestilles fra Klassekampens Distribusjon, boks 6159 Etterstad, Oslo 6. Materiellet blir sendt mot oppkrav.

Samtale med «svartkatten»-gruppa

Teaterstykket «Svartkatten» som tar for seg konkursen ved A/S Vestfos Cellulose, har vakt oppsikt og er blitt slaktet og fordømt av borgerlige kritikere. Røde Garde har stilt Svartkatten-gruppa en del spørsmål om stykket og arbeidet med det. Hvorfor har dere laget et stykke om konkursen ved Vestfos? Fordi den er godt egnet som utgangspunkt for å vise hva som egentlig foregår i vårt samfunn i dag, hvor kapitalen bestemmer og arbeidsfolk blir behandlet som brikker i spille om å tilpasse Norge et medlemskap i EEC.

Hvilken målsetning hadde dere med arbeidet?

Vi ville at det skulle tjene arbeidernes sak, og vi ville at vanlige arbeideres synspunkter skulle komme fram.

Resultatet er blitt kritisert av LO- og fagforeningsledelse?

Naturlig nok, siden vanlige arbeideres synspunkter i dag svært ofte går på tvers av de offisielle som forfektes av LO, forbundene osv.

Dere har sagt at «Svartkatten» er arbeidernes stykke, hvordan har dere arbeidet med stoffet?

Vi har vært på Vestfossen flere ganger og samlet materiale ved å snakke med folk, intervju dem og spørre dem om konkrete ting. Siden har vi ordnet stoffet, valgt ut det vi fant ut var vesentlig og egnet til å fremstilles dramatisk på scenen. Underveis har vi hatt leseprøve med arbeiderne som fortalte oss mest, og senere et par prøvoforestillinger i Oslo hvor Vestfos-arbeidere og andre ble invitert for å kritisere oss. På grunnlag av dette har vi så utarbeidet det som nå er forestillingen. Dermed har vi først og fremst formidlet arbeidernes eget stoff.

Howdan har arbeidsdelingen vært innen gruppa?

Vi har vært sammen om hele arbeidet, og det er uriktig å trekke fram noen spesielt. Vi har brukt lydåndintervjuer og notater og korrigerer oss fram. Ofte har vi også prøvd utkast på scenegolv for å se hvordan de virket før vi tok endelig standpunkt til hvordan de skulle bli.

Howdan reagerer dere selv på mottakelsen stykket har fått?

Siden vi tar et klart klassestandpunkt i stykket, visste vi på forhånd at bestemte kretser ville gå imot det. Vi ser hetsen mot stykket som et bevis på at det vi har gjort er nyttig og fungerer riktig. Arbeiderne på Vestfossen tok godt imot oss på premieren – det er avgjørende for oss. Men også andre steder vi har spilt har det vært publikumssuksess, og det tror vi skyldes at stykket solidariserer seg med arbeidsfolk og tar opp deres viktige problemer.

Scenebilde fra «Svartkatten» – «Busstur til Brussel»

«SVARTKATTEN» forts. fra siste side

Hvilken verdi har stykket for skoleelevenes kamp?

«Svartkatten» tok opp mye av det som demonstrasjonen 12. mars var rettet mot. Nemlig rasjonalisering og økt arbeidspress. På samme måte som demonstrasjonen 12. mars var klart anti-kapitalistisk var også stykket rettet mot kapitalen. Det er de samme kreftene som står bak og tjener på rasjonaliseringa i skolen som på arbeidsplassene. Perspektivene for arbeidsfolks kamp blir derfor de samme som for skoleelevenes kamp. Derfor er parolen om enhet skoleelever–arbeidere en riktig parole.

Likheten mellom LO og NGS er slående. Der hvor LO dukket opp i stykket som sabotører mot arbeidernes kamp, kjenner vi meget godt igjen NGS som febrilsk prøver å tilsløre og bekjempe skoleelevenes kamp. Pampevirksomheten og den manglende kjenn-

skap til grunnplanet er felles for begge disse to organisasjonene.

Mangler ved stykket?

Selv om organiseringa er et sentralt tema i stykket, burde vel kanskje dette gjennomsyre stykket enda mer. Etter vår mening burde det ha framgått mer hvordan folk skal stå imot splittelsesforsøkene fra LO, og at folket bare når de er sterkt organisert, kan hindre de utbyttingstiltaka monopolkapitalen setter i gang. Men som helhet er «Svartkatten» et viktig ledd i folkets kultur. Det setter konkurransen i treforedlingsindustrien i sin rette sammenheng som strukturrasjonaliseringstiltak og forberedelser til EEC. Det stiller seg på arbeiderklassens side i kampen mot monopolkapitalen og dens framstøt. Og nettopp fordi det er autentisk og ekte i sin framstilling, vil det ha en stor gjennomslagskraft og vil være et effektivt våpen for det arbeidende folket i Norge.

PAKISTAN forts. fra s. 19

Vi har alt pek på at stillingen er dårlig. Den ene «provisoriske» hovedstaden etter den andre er blitt rømt på kort tid. Staten Bangla Desh (Øst-Pakistan) ble proklamert under en seremoni 500 meter inne på øst-pakistansk territorium, forøvrig bevoktet av indiske soldater. Etterpå dro hele «regjeringa» over grensa og sitter nå i eksil i Calcutta i India.

Folket har fått betale dyrt for dette. Og her støter vi på den vanligste innvendinga: «Men det begås jo vitterlig folkemord i Øst.»

Meldingen om massakrer av befolkningen er utvilsomt riktig. Men for det første viser det at ledelsen i Awami-ligaen har startet et opprør som den ikke har forberedt massene på. Den har ikke satt folket i stand til, og er ikke selv i stand til å beskytte folket. I stedet flykter den over hals og hode og lar folket i stikken. Fra første stund ga den massene parlamentariske illusjoner. Etter seieren i valget i Øst-Pakistan, og etter å ha stilt kravene om autonomi, satt den i forhandlinger med Kahn-regjeringa, mens denne sendte tropper rundt India til Øst-Pakistan.

For det andre: Å gi grønt lys for India, å styrke imperialismen og aggresjonen i området, ville på lang sikt kunne føre til folkemord av ganske andre dimensjoner.

I tillegg til dette skal vi heller ikke se bort fra at opprøret ble utløst av Awami-ligaen, etter oppfordring fra Indias regjering, med løfte om indisk støtte. Det er i alle fall tydelig at India ikke har folkets interesser i tankene når de støtter Awami-ligaen. The Observers korrespondent i Calcutta melder 25. april at den indiske regjering gir mer støtte til Awami-ligaen «om ikke av annen grunn enn at den frykter framveksten av en sterk venstreorientert gerilja-bevegelse i Bangla Desh». – En bevegelse avisa ganske riktig peker på ville være en sterk inspirasjon for det allerede gryende folkeopprøret i Vest-Bengalen (de østlige deler av India).

Folkets frigjøring kan bare gjennomføres av folket sjøl, utfra prinsippet om å stole på egne krefter, ikke på hjelp utenfra, og aller minst på hjelp fra reaksjonære som er mot folkets interesser.

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund
(Marxist-leninistene).
Ekspedisjonsadresse: Røde Garde, c/o
Klassekampens distribusjon, Boks 6159
Etterstad, Oslo 6.

TH:

SVARTKATTEN

»Svartkatten», stykket om konkursene i papirindustrien, er laget av en gruppe skuespillere og teaterfolk ved Nationalteatret i samarbeid med arbeiderne ved A/S Vestfos Cellulose. Da stykket hadde Oslo-premiere ved Katedralskolen, benyttet Røde Garde anledningen til et intervju med en del av skolens elever.

noen ting. For den er det bare profitten som teller. Dette kommer tydelig fram i stykket ved sitater av kjente Creditbankdirektører.

Et annet viktig tema er LO's rolle. LO viser seg første gang i form av en pamp fra forbundet som prøver å dempe ned arbeidernes gemytter etter konkursen, annen gang i form av en tillitsmann på grunnplanet som vifter med opprørsloven mot arbeiderne som

stykket viser en busstur til Brussel. I baksetet sitter den internasjonale monopolkapitalen, representert ved Tyskland, Frankrike og Italia. I forsetet ved siden av sjåføren sitter Bratteli med et norsk flagg. Sjåføren er en vanlig arbeider. Poenget her er at bare så lenge det norske folket følger Bratteli og den norske monopolkapitalens spill, er det mulig å få Norge inn i EEC, men folket kan stoppe planene om norsk medlemskap i det øyeblikk det trækker på bremsen.

Hva er det stykket tar opp?

Stykket tar utgangspunkt i konkursen på Vestfossen, og om hvilke virkninger dette får direkte for de ansatte og indirekte for hele stedet Vestfossen. Det tar opp rasjonalisering, økt arbeidspres, forurensning og struktur-rasjonalisering. Det viser oss hvordan dette bryter ned arbeiderne både fysisk og psykisk. Stykket er et angrep på storkapitalen for hvem menneskenes liv og lykke ikke betyr

SVARTKATTEN

Ja det er synd og skam for oss
som jobba på fabrikken,
vi fikk den svarte katten
og beskjeden: det er slutt.
For biksene i frakk og floss
de har den politikken,
når penga ikke yngler mer:
Sett kroken på og kutt!
De sier det er arbeid nok
å få i vårt distrikt.
Men er du femti år er det
forbannet løgn og dikt.
De yngre får saktens jobb
i Kongsberg og i Drammen,
så nå skal vi – som mange før –
få pendle alle sammen.

Og stedet blir visst kaldt og kynisk
viska bort fra kartet,
mens staten hjelper til –
de kan'ke være vel bevarte.
For kapitalens viskelaar
får gå fram som det passer,
og skal nok stryke en for en
ut alle mindre plasser.

Nå skal vi sette kosten bort
og førtidspensjoneres,
da kan vi rusle som vi vil
og få det godt – fy søren.
Skal si at det gikk greit og fort
å rasjonaliseres –
Og hvem har æren – uten tvil:
Creditbank-direktøren.

Med Enighed
og Kraft lad
os Oplysning
fremme. Lader
os knække de

Lader os Laster
nes Trælle etvære
Ei Midler som fre
me Despoternes
Verk. Lad Fri

Lænker og Baa
nd, Som det Go
de vi vil steds kr
aftigen heme, som
altid Jaa lumske lig
røver vor Aand.

hed og Enig
hed være os kjæ
re, Thi Enig
hed vide vi
g Jøre os stærk

Forsiden av programmet til »Svartkatten»
viser fane fra Nes Arbeiderforening,

Hedmark, stiftet av Marcus Thrane.
(Fanen er i rødt og blått.)

går til aksjon. Vi får se den lokale tillitsmann som er bastet og bundet på hender og føtter og ute av stand til å føre en skikkelig kamp for de ansatte, uten at han må bryte loven.

Her kommer altså spørsmålet om organisering inn?

Organisering er et sentralt tema i stykket. »Svartkatten» både begynner og slutter med nødvendigheten av at folk organiserer seg i kamp mot monopolkapitalen. Stykket begynner med at Marcus Thrane stiftet den første norske arbeiderforening i Drammen ved juletider 1848 og slutter med oppfordring til organisering gjennom »Nasjonalsang mot EEC» og »Solidaritetsvisen» av B. Brecht.

Stykket tar opp EEC?

Ja. EEC faller naturlig inn i stykket. Struktur-rasjonalisering og nedlegging av bedrifter som er ulønnsomme for kapitalen, er storkapitalens midler for å styrke sin stilling og dermed legge grunnlaget for norsk medlemskap i EEC. Scenen som tar opp EEC i

Forts. s. 23